

AVE MARIA



Nabožno-poučni
mesečnik.

—
LETNIK XXII.
VOLUME XXII.
(1930)

—
Štev. 11.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

Commissary Provincial:
Fr. B. Ambrožič, O.F.M.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Editor — Urednik:
Fr. S. Glavnik, O.F.M.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

In the interest of the Order of St. Francis

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Izšel je BARAGOV AVE MARIA koledar.

Veliki naš Baraga je vreden, da se ga zopet in zopet spominjamo kot svojega prelepega vzornika. Letošnje Baragove slavnosti so v glavnem merile k temu. Hotele so nas predvsem navdušiti za Baragove vzvišene vzore. Isti cilj ima pred očmi tudi Baragov jubilejni koledar, ki je ravnokar izšel. V njem najdete najprej kratko poročilo o Baragovih jubilejnih slavnostih, nato pa sledi par izbornih in izvernih spisov o Baragovem delu in žitju, kakor: Nekaj dodatkov k Baragovim življenjepisom (dr. J. Zaplotnik), Baraga in Pirc (dr. P. Hugo Bren), 62 let staro pismo (prev. P. Bernard), Baraga in ljubljanski cenzorji (p. Hugo). Nadalje naj omenimo lepo pregledno študijo o slovanskih narodih: Pogled v slovanski svet (prof. J. Šedivy). Takoj po mladinskem oddelku sledi: Razgled po svetu (prof. Šedivy), Narodi za Katoliško akcijo (prof. J. Pavlin), Poročila iz slovenskih naselbin, Naši letošnji novomašniki, Imenik slov. župnij in duhovnikov v Ameriki, Postojanke franč. komisarijata in šolskih sester. Letos ima v koledarju že tretje leto tudi mladina svoj oddelek. Angleško poročilo o letošnjih Baragovih slavnostih je napisala znana sotrudnica Ave Marije Miss Albina Wahčič, B.M. Lepa je povest iz dijaškega življenja v starem kraju, ki jo je v zelo zanimivem slogu opisal Very Rev. dekan Šavs. Nekaj novega so prevodi treh zgodb, ki so jih napisali trije starokrajski pisatelji: Ivan Podgornik, Fr. S. Finžgar in Dragotin Kette.

Koledar krasi mnogo pesmi in par mičnih črtic. Pesmi so zložili: p. Evstahij, Janko Poljanšek, p. Aleksander, Ivan Baloh, Fr. Leonard. Originalno črtico iz ameriškega duštvenga življenja je napisal John Jerich in glasi se: Izključen iz društva. A. Duhovnik je prevzel Vazovo pretresljivo zgodbo "Zavese" itd.

V koledarju je lepo število slik, ki ilustrirajo Baragove jubilejne slavnosti ali Baragovo življenje in delovanje samo. Zraven tega je precej slik iz ameriškega življenja, iz naše domovine tamkaj za morji i. dr.

Koledar se naroča pri Upravi Ave Marije, Box 443, Lemont, Ill. Hitite z naročili, zakaj radi vladajoče brezposelnosti smo ga tiskali le omejeno število! Vsakemu bo žal, ki bo zamudil ugodno priliko in ga ne bo o pravem času naročil.

Ave Maria hoče v vsako slovensko hišo!

Dobra misel, kajne? Pomagajte nam, da jo bomo čim prej uresničili. Vsak naročnik naj bo apostol našega lista, vsak naj ga razširja med svojimi prijatelji in znanci. Mnogo jih je še, ki bi lahko naročili naš list, pa stojijo ob strani in čakajo. Mnogo jih je tudi, ki omahujejo in hočejo pustiti Ave Marijo radi slabih razmer. Pojdite, pregovorite omahljivce; pojdite in pridobite tiste, ki stojijo ob strani in čakajo! Za vse vam bodo iz srca hvaležni SLOVENSKI FRANČIŠKANI V AMERIKI.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.



Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

November, 1930.

Z Bogom in Marijo za narod!

22. letnik.

"Izseljeniška nedelja."

Rev. S. G.



DRUGO nedeljo v mesecu novembru imajo v domovini tamkaj za morji tako zvano "izseljeniško nedeljo". Obnovljena družba sv. Rafaela jo je izposlovala in z njo ima namen vzbuditi naš narod, da vsaj enkrat na leto posveti nekoliko svojih misli in skrbi svojim izseljencem in svojemu izseljeniškem vprašanju.

Seveda moramo idejo pozdraviti zlasti v toliko, v kolikor skuša priti do ožjega stika z izseljenci in zlasti še, v kolikor ima namen izpodbiti predsodke, ki jih imajo proti nam Amerikancem v domovini.

Ožjega stika z domovino gotovo potrebujemo iz več ozirov. Kar spočetka pa moramo povdariti, da nam ni nič bolj zopernega, kakor če vidimo, da hoče domovina z nami zveze največ radi dolarjev. Če kdo začenja stike z nami in naši Amerikanci opazijo, kam pravzaprav pes taco moli, bo precej pri kraju zaupanje. Nepravilnih stikov se je že več začelo, a so vsi žalostno končali. Drugačnih zvez potrebujemo: Takih, ki bodo postavljene na žrtvah! Če bodo naši ljudje videli, da ima domovina tudi malo srca za nas in nam je pripravljena tudi kaj žrtvovati in ne samo zahtevati: daj, daj... potem bo zamogla kaj storiti v naš prid. Saj so naši ljudje že v večini postali "gentleman" in bodo h koncu vseeno znali povrniti uslugo s hvaležno protiuslugo.

Iz več ozirov je vendar dobro, če imamo zveze z domovino. Tukaj v Ameriki po večini ne potrebujemo več domovinske pomoči v verskem in gmotnem oziru, zakaj za verne rojake je na splošno pri nas bolj preskrbljeno kakor v domovini sami. Dobro bi pa bilo, da bi na ta ali oni način, skušala domovina

popraviti, kar je pravzaprav ona zagrešila. Premnogi rojaki, ki so se zgubili, so se zgubili največ radi tega, ker so bili doma vzgojeni bolj za ožjo domovino kakor pa za svet. Vsled tega niso bili pripravljeni in dovolj utrjeni, ko so prišli semkaj in prva sapa jih je podrla. Domovina je morala takrat vedeti, da jih je vzgojila bolj zase in za svoje razmere, zato bi bila njena dolžnost, da bi precej spočetka poslala za njimi duhovnike in ne šele tedaj, ko je bilo skoro prepozno.

Drugi moment, radi katerega potrebujemo zveze z domovino, je narodnost. Gotovo bi morala biti narodna zveza kar najožja že spočetka. Iz domovine bi morali zastoj dobiti knjig, kolikor in kakoršnih bi hoteli. Ko tamkaj knjige prebero, bi jih morali zbirati in jih v večjih skupinah ekspedirati v Ameriko. Vedno bi dobili dovolj rodoljubov, ki bi knjige razdeljevali med ljudstvo. Samo vpitje o našem potapljanju nas ne bo rešilo. Ob tem času bi domovina lahko še kaj storila za nas, dasiravno moramo priznati, da je zelo pozno. Zopet pa same besede ne bodo pomagale, ampak le dejanja in le-ta še danes, ne več jutri.

Mlajši rod naravno nima prave ljubezni do domovine. Ni je videl in ni ga vzgojila zase. Stariši so jim zraven tega še pripovedovali o svojem trdem delu v domovini in o svojih težavah tamkaj, tako da so jim jo bolj omrzili, kakor pa prikupili. Posamezni voditelji so se tu in tam zavzeli za našo ameriško mladino, pa jim večkrat pri najboljši volji niso mogli priti do srca. Ko so še zraven tega videli, da jih domovina ne samo ne podpira, ampak celo omalovažuje njihovo prizadevanje, so si mislili, pa naj bo. Z glavo ne moremo skozi zid.

Zato bi seveda veliko dobro delo storila družba sv. Rafaela, če bi pospeševala in gojila zveze med izseljenci in domovino, zlasti v ravnokar naštetih ozirih. A še več dobrega bi menda storila, če bi v domovini sami izpodbila predsodke, ki jih imajo proti Amerikancem. Predsodke pa bi morala izpodbiti tako pri ljudstvu, kakor pri časopisih.

V ljudstvu še vedno prevladuje nazor, kakor da se je zapisal vragu tisti, ki je šel v Ameriko. Priznamo, da so nesrečni eksemplarji sami bili temu krivi. Vendar so se lahko posamezniki ob evharističnem kongresu v Chicagi prepričali, da se tukaj ravno tako lahko lepo živi kakor v starem kraju, če se namreč hoče. Imamo morebiti bolj organizirano versko življenje kakor v domovini, itd. To bi moralo ljudstvo tamkaj v domovini imeti pred očmi in tedaj ne bi vse Amerikance kar na debelo obsodilo.

Ljudski nazor je najbrž merodajen tudi pri urednikih, zlasti pri katoliških. Kako bi si drugače mogli razlagati oholo izjavo nekega uglednega katoliškega urednika: Kaj nas Amerika briga! Da bi

mu prisodili žabjo perspektivo, si skoro ne upamo. Vemo namreč, da se ravno isti urednik z druge strani zelo zanima za življenje kanibalov, za turško literaturo in za podobne stvari. Torej je z ozirom na slovensko Ameriko ves zarit v predsodke in mu ne moremo pomagati. Pomaga mu lahko družba sv. Rafaela, če ga bo izkopala izpod gora predsodkov.

Zelo hvaležno polje se torej nudi družbi sv. Rafaela. Naj le dopove nekaterim omejenim "rodoljubom" v domovini, da jim Amerikanci nikakor niso inferiorni, ampak da jih v marsikaterem oziru še celo prekašajo. Naj jim omenjena družba zlasti priskoči na pomoč, da bodo mogli iz svojih namišljenih predsodkov. Če bo to storila, bo kmalu spoznala, da je med Amerikanci prav mnogo dobre volje za ozke stike z domovino in da je je morebiti mnogo več, kakor pa v domovini, kjer nas hočejo rešiti . . .

Naj za enkrat zadostuje. Zase sem prepričan da bo tudi to ostal glas vpribočnega v puščavi. Radi poznejših rodov in radi zgodovine pa naj ostanejo zapisane te besede.

Iz pridige za izseljeniško nedeljo.

"Izpred oči, iz srca" — taka je navadno svetna ljubezen. Krščanska ljubezen, ki je zasidrana v srcu Jezusa Kristusa, kakoršna je bila ljubezen sv. Pavla, pa ni taka. Je zvesta. O tej velja: "Izpred oči, še bolj v srce!" Dokaz ljubezen sv. Pavla . . . "Kako hrepenim po vas . . ."

Danes je izseljeniška nedelja. Družba sv. Rafaela v zaščito slovenskih izseljencev nas poziva, da jo proslavimo. Tisoče naših bratov in sestra nam je odšlo v tujini "izpred naših oči". So nam tudi iz srca? Le prepogosto . . .! Koliko žalostnih zgodb nam to potrjuje. Koliko pozabljenih otrok, žena, starišev. . .! Ne, mi Slovenci še daleč nismo storili svoje dolžnosti do svojih izseljencev in naši izseljenci ne do nas. Naše izseljeniško vprašanje je bilo zanemarjeno vsaj do zadnjih časov.

Družba sv. Rafaela ima zato namen z današnjo nedeljo vzbuditi cel narod, da vsaj danes, enkrat na leto, posveti nekoliko svojih misli in skrbi svojim izseljencem in svojemu izseljenškemu vprašanju.

Izseljenec v širšem pomenu besede je vsak človek, ki se izseli iz svojega rojstnega kraja kam drugam iskati zaslužka in kruha. V ožjem pomenu pomeni pa vse one tisoče, ki so že hiteli in še hite iz domovine v razne tuje kraje, dežele in dele sveta s trebuhom za kruhom. Na oboje misli danes družba sv. Rafaela in današnja nedelja.

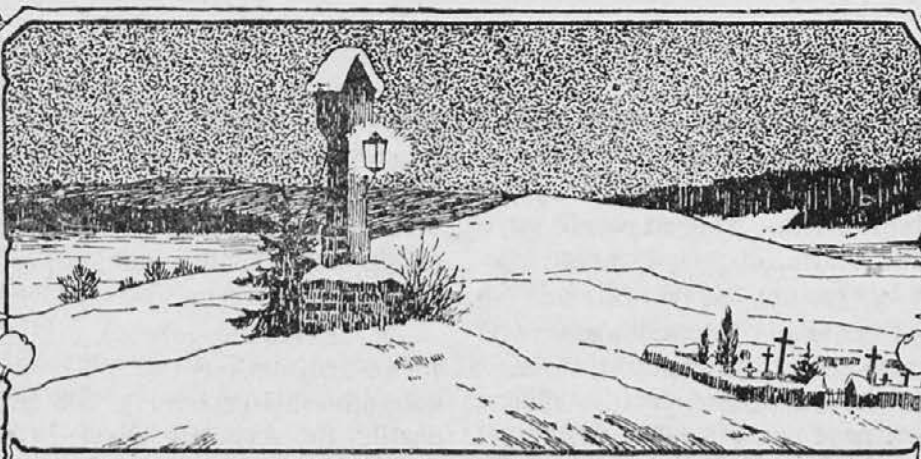
Kako težka je bila ločitev mater, starišev, otrok, mož. Toda po nekoliko letih, kako se vresničuje pogovor "izpred oči, iz srca". Tu doma mati pozablja na svoje dete, žena na svojega moža. . . In posledica? Zakonska nezvestoba i. dr.

Še bolj pozablja v tujini. Mati tu koprni po sinu . . . sin pa . . .? Družina tu doma lačna, oče v tujini pa . . .? Žena doma hrepeni po možu, mož v tujini pa . . .? Kot posledica tega, tu propadajo družine v revščini . . ., otroci slabo vzgojeni . . ., zakoni se rušijo . . . Tam v tujini pa propadajo pogosto srca, gmotno, moralno in versko.

Zato hoče družba sv. Rafaela, da bi šla vsaj danes srca naših mater in očetov, otrok in starišev, celega naroda za onimi našimi reveži, ki se pehajo v tujini za kruhom v stalni telesni in duševni nevarnosti. In nasprotno onih v tujini sem k nam do nas. Vsaj v duhu bodimo danes združeni vsi skupaj in si obnovimo svojo medsebojno ljubezen. Molimo s sv. Pavlom, da bi naša ljubezen drug do drugega rastla od dne do dne, ne pa izginjala od dne do dne. Če si celo leto nismo pisali, pišimo si vsaj danes. Vsedimo se družina skupaj in pogovorimo se o naših izseljencih in jim potem skupaj napišimo pismo polno izlivov ljubezni, kakor nam daje lep zgled sv. Pavel. Pišimo si, "da nam je Bog priča, kako hrepenimo drugo drugim". Matere, spomnite se danes svojih otrok v tujini! Pišite in pošljite jim svoj materni pozdrav in svoj materni blagoslov. Otročiči, spomnite se danes svojega očeta v tujini! Pišite mu pismo, ki naj duhti vaše otroške ljubezni do njega! Pišite mu, kako koprnite po njem, da se prej ko pr j vrne med vas.

In vi, očetje, v tujini, spomnite se danes svojih ljubih otročičev doma! Samo enega očeta imajo in to si ti! Naj jih še ti pozabiš? Naj ti je tujina več kot ljubljene otročiči? Naj ti bo pijača več, grdo življenje več? O, potem bi bil slabši kot divja zver, ki ljubi z zvesto ljubeznijo svoje mladiče. Bratje in sestre v tujini, spomnite se nas tukaj s pismom, pošljite domov svojo pomoč, radi katere ste odšli, da nam jo pošljete.

O, da bi današnja izseljeniška nedelja rodila vsaj glede tega nekoliko sadu.



Mesečni pridigar.

Rev. J. Smoley.

VSEH VERNIH DUŠ DAN.

Z bridkostjo se spominjamo trpljenja vernih duš v vicah. Niso še popolnoma čiste, zato morajo trpeti v vicah, dokler ni plačan zadnji cent. Gotovo nas bo ta misel nagnila, da bomo ubogim dušam pomagali. V vicah je pa razen trpljenja tudi še **tolažba**. In o tej premišlujmo!

1. Prva tolažba je misel na preteklost. V življenju so duše lahko grešile. S smrtjo je ta možnost izginila. Sedaj se nahajajo v ljubezni božji in so v njej tako utrjene, da ni ničesar, kar bi moglo to ljubezen odvzeti. Kaka tolažba je v tej resnici za verne duše!

2. Druga tolažba je misel na bodočnost. Kar človeka vedno straši na svetu, je misel in strah: Bom li prišel v nebesa? Sem li varen pred peklom? Tega se vernim dušam ni več bati. Ne vedo sicer, koliko časa jim bo še trpeti v vicah, kako velike bodo še njihove muke, pač pa vedo, da ne bodo prišle v pekel, da ne bodo nikoli videle kraja, kjer je jok in škripanje z zobmi. Vedo, da bodo gotovo prišle v nebesa, kjer bo konec vseh bolečin. Vedo, da bo prišel trenutek, ko se jim bodo odprla nebeška vrata. Kaka tolažba je za nje tudi v tej resnici!

3. Tretja tolažba je njihova misel na nas. Vedo, da imajo na zemlji ljubeznivo, skrbno mater, sv. Cerkev, ki se jih spominja po svojih služabnikih, duhovnikih in redovnikih, v vseh njihovih molitvah; da se jih spominja pri sv. mašah, ko spodbuja vernike, naj molijo za verne duše in jim pomagajo.

Pridružimo se tudi mi sv. Cerkvi, skrbimo za naše rajne, da bodo rešeni trpljenja in vzeti v nebesa, kjer bodo zri v obličje božje.

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV.

Drugoverci nam pogosto očitajo češčenje svetnikov. Smemo li svetnike častiti, ne da bi s tem češčenjem kratili čast, ki smo jo dolžni Bogu? Ni li to češčenje zapostavljanje Boga, zatemnevanje odrešilnega dela Jezusa Kristusa, ki je naše edino upanje? Kaj bomo na to očitaje odgovorili?

1. Češčenje svetnikov ni v bistvu ničesar drugega kot češčenje Boga. Ako hočemo zreti v sonce, se poslužujemo barvastega stekla, ker je sončna svetloba premočna za naše oči, ali pa se poslužujemo zrcala, ki sončne žarke odbija. Svetniki božji s svojimi krepostmi, s svojimi izrednimi milostmi, ki so jih prejeli, so nekako zrcalo, iz katerega nam odseva ljubi Bog. Na svetnikih lahko premišljujemo velikost božje krasote. Ravno po življenju svetnikov moremo razumeti božje življenje.

2. Češčenje svetnikov se obrača na Boga. Ako vidim kako umetno sliko in hvalim to sliko, velja moja hvala gotovo le možu-umetniku, ki je to sliko slikal, ne pa čopiču ali barvam, ki jih je rabil. Ravno tako častimo svetnike radi njihovih čednosti. Priznavamo njihov trud in napor, da so to svetost dosegli. Ker je pa njihova moč nezadostna, da bi sami dosegli svetost, ker je mogoča le s pomočjo izrednih milosti, priznavamo z našim češčenjem le Boga, ki je to v svetnikih povzročil. Vsak svetnik mora s sv. Pavlom reči (1 Kor. 15, 10): "Po milosti božji sem, kar sem."

Češčenje svetnikov torej ni nikako zapostavljanje Boga. Zato je hvalevredno, če svetnike častimo in se jim priporočamo. Enega ne smemo pri tem pozabiti: Svetniki so nam vzori, kako moramo Boga častiti. Učimo se od njih sveto živeti, da bomo tudi mi kakor oni enkrat sveto umrli.

DVAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTĪH.

Prilika o neusmiljenem hlapcu nam kaže razmerje Boga do človeka, kako je namreč neskončno dobrotljiv in usmiljen, da si dela grešnik vedno nove dolgove. Kaže nam, kako moramo biti tudi mi usmiljeni napram svojemu bližnjemu, da moramo biti spravljivi. Iz današnje prilike vzamem pa za premišljevanje besedo hlapčevu: "Vse ti bom povrnil" (Mt. 18, 27). Premišljajmo danes o **povrnitvi škode**, o povračilu.

1. Povračilo zahteva že naravni zakon. Kdor je svojemu bližnjemu storil škodo na premoženju, ali na njegovem dobrem imenu, časti, kdor lastuje tuje blago, od tega zahteva naravni zakon, da popravi storjeno krivico, da vrne krivično blago. Kdor ravna temu nasprotno, tak ostane tat.

2. Povračilo zahteva božji zakon. To poudarja sv. pismo izrecno. Pri preroku Ezehielu na-

vaja Bog pogoje, pod katerimi bo odpustil grehe; med temi je tudi povrnitev škode in vrnitev tujega blaga: "Ako bo brezbožni vrnil uropano stvar in ne bo storil nikake krivice, resnično, on bo živel in ne bo umrl." (33, 5.) Evangelij nam kaže kot vzor cestinarja Caheja: "Glej, Gospod, polovico svojega premoženja dam ubogim, in ako sem koga prevaril, bom četverno povrnil." (Lk. 19, 8.)

3. Povračilo zahteva tudi Cerkev. V vseh časih so učili cerkveni učenci, da se sme grešnik edinole odvezati grehov, če ima trdno voljo, da bo zadostil. Sv. Avguštin pravi: "Greh ne bo odpuščeno, če tuje blago ne bo vrnjeno in krivica ne popravljen, v kolikor je to mogoče."

Bodimo pravični, dajmo vsakemu, kar je njegovega. Edino le pravičnemu so nebeška vrata odprta.

DVAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTĪH.

Bil je čas, ko so Jezusovi sovražniki sklenili, da se ga bodo na vsak način iznebili. Edinole v tem niso bili edini, kako to storiti. Radi bi našli kak vzrok, da bi ga očrnili pri ljudstvu; da bi ga ljudstvo sovražilo, mesto ljubilo. V ta čas spada dogodek, ki ga nam pripoveduje današnji evangelij. Dvoje si hočemo ogledati:

1. Oglejmo si najprej priznanje njegovih sovražnikov! Poslali so k Jezusu svoje učence: "Učenik, vemo, da si resničen, da učiš v resnici pot k Bogu, da se na nikogar ne oziraš in ne gledaš na osebo" (Mt. 22, 16). Nehote so morali z ozirom na ljudstvo priznati, da je učil in uči resnico. Kljub vsem naporom niso mogli do tedaj ničesar najti, kar bi bil rekel proti božjemu razodetju. Priznati morajo, da je njegov nauk svet, nepodkupljiv, kajti ne briga se za ničesar drugega kakor za resnico. Ni li to za kristjana spodbuda, da bi poslušal njegov nauk?

2. Oglejmo si Jezusov opomin! K odposlanecem farizejev je rekel: "Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega" (Mt. 22, 21). Na obe oblasti nas opozarja Gospod, na oblasti, ki stojite nad človekom na svetu, na svetno in duhovsko oblast. Obema mora biti kristjan pokoren in podložen. Tudi svetni oblasti mora biti pokoren, če so postave pravične. To je krščansko načelo in tega se moramo držati.

K sklepu navedem besede iz današnjega lista: "To vas pa prosim, naj se vaša ljubezen bolj in bolj krepi v spoznanju in raznovrstni umnosti, da preudarite, kaj je boljše, da boste čisti in brez izpodtike na Kristusov dan, napolnjeni s sadom pravičnosti po Jezusu Kristusu, Bogu v slavo in čast" (Filiplj. 1, 9).

TRIINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

O dvojnem čudežu nam pripoveduje evangelij. Najprej je bila ozdravljena žena, ki je trpela na krvotoku in se dotaknila samo roba Gospodovega oblačila. Potem pa nam pripoveduje evangelij o Jairovi hčeri, katero je Kristus obudil k življenju. V obeh slučajih je bila vera pot k Jezusovemu usmiljenju.

To vero v Jezusa in njegovo božanstvo imamo vsi. Naša dolžnost je, da to vero ohranimo. Kako to storiti?

1. Bežati moramo in ogibati se nevarnosti, ki prete veri. Taka nevarnost v srcu človeka je deloma naraven, deloma pridobljen dvom. Vse bi radi preiskali in zato vedno preiskujemo. Toda tu se uresničuje (Preg. 25, 27): Kdor preiskuje veličastvo, tega bo krasota pokončala. — Druga nevarnost za vero prihaja od zunaj. To je občevanje z brezverci in drugoverci, je čitanje brezverskih listov in knjig. O teh veljajo besede: Kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil. — Pri takih ljudeh izginja trdna in živa vera bolj in bolj.

2. Vero v nas moramo krepčati. Če hodi kristjan rad k pridigam, če rad bere dobre časnike in knjige, rad opravlja dobra dela, bo krepčal vero v svojem srcu. Hvaležnost Bogu za dar prave vere bo to vero ohranilo živo, posebno ako še bližnjemu pomagamo do prave, trdne vere.

Pred vsem pa molimo za utrditev vere. Z apostoli moramo vzdihniti: "Gospod, pomnoži našo vero" (Lk. 17, 5). Če je vera v nas živa in trdna, potem bodo veljale o nas besede, ki jih je govoril apostol čuvaju ječe (Dej. ap. 17, 30): "Veruj v Gospoda Jezusa, pa boš rešen ti in tvoja hiša."

ZADNJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Zelo resen evangelij je, ki ga slišimo na zadnjo nedeljo po binkoštih. Dve stvari ste: Prerokovanje o razdejanju Jeruzalema in o koncu sveta. Obe prekovani spričujete vsevednost Kristusovo.

1. Prerokovanje o razdejanju Jeruzalema. — Ko so učenci na Oljski gori stopili pred Gospoda in ga vprašali, kedaj se bo njegova beseda: "Vaša hiša bo opustošena" izpolnila, je govoril Kristus jasno in obširno o razdejanju svetega mesta. Grozni zločini se bodo vršili na svetem mestu in v templju. Tempelj bo popolnoma, do tal, pokončan. Nikdo se ne sme zanašati na močne utrdbe; kdor se hoče re-

šiti, mora pobegniti. Vemo, da se je vse to izpolnilo do pičice. Sklep iz tega je le eden: Kdor je vse to videl naprej in vse do najmanjše stvarce opisal, mora imeti božjo vsevednost in njemu ter njegovi besedi moramo verovati.

2. Prerokovanje o koncu sveta. — Razdejanje Jeruzalema je nekako podoba usode sveta poslednje dni. Kakor se je izpolnilo prvo prerokovanje, tako se bo izpolnilo drugo. Prišli bodo dnevi, ko bo gorje, kakoršno še ni bilo na svetu. Nevarnosti bodo celo za pravične, da odpadejo od vere. To prerokovanje o koncu sveta je opomin za vse, da smo pripravljene za poslednjo sodbo.

Zato pa molimo s sv. Cerkvijo: "Prosimo te, o Gospod, oživi voljo svojih vernikov, da bodo s toliko večjo gorečnostjo prinašali sadove dobrih del in toliko večjo pomoč tvoje milosti dosegli."

PRVA ADVENTNA NEDELJA.

V božjem imenu pričenjamo z današnjo nedeljo novo cerkveno leto. To je prva v tihem in svetem adventnem času. Resnobna misel je, misel o koncu sveta in poslednji sodbi. Ob koncu sveta bo pokazal Kristus svojo vsemogočnost:

1. nasproti vsemu stvarstvu. Nebo, nebesni obok se bo zrušil. Misli bi kdo, da je to nemogoče, da bo to kolosalno delo trajalo večno; toda vse bo na Gospodov migljej razpadlo. In potem bo pokazal božji Sin svojo vsemogočnost tudi na naši zemlji. Zemlja se bo pričela tresti in bo razpadla. Kako moč mora imeti ta, ki bo vse to storil!

2. Jezus bo pokazal svojo vsemogočnost tudi nasproti človeku. V veličastvu se bo prikazal na oblakih neba, prišel bo kot človekov sodnik. Kako se bodo ljudje ob njegovem pogledu prestrašili! Kako bodo vzdihovali ti, ki se v svojem življenju niso brigali za njegove zapovedi, marveč so jih lahkomišljeno teptali! Kako zaupno pa bodo na ta dan zrlili oni, ki niso bili samo po imenu kristjani, proti višinam, na katerih bodo videli svojega Odrešenika in Sodnika.

Ne pozabimo vsemogočnega sodnika, pred katerega bomo morali vsi stopiti! To resnico vzemite s seboj v sveti adventni čas! Ponavljajte v tem času dan za dnevom: "Prišel bo sodni dan, grešniku v sramoto in pogubljenje, pravičnemu v plačilo in zveličanje. Spoznajte čas; prišla je za vas ura, da vstanete iz spanja greha in mlačnosti." (Rim. 13, 11.)

Protestantovska sodba o katoliški spovedi.

Dr. Fr. Trdan.



OČEH takozvanega človeka je spoved kvečjemu še za staro šaro, po kateri brskajo onemogle in duševno omejene žene. Trezni možje pa drugače govore.

Veliki protestantski filozof in matematik Leibnitz je zapisal o katoliški spovedi te-le znamenite stavke: "Ne more se tajiti, da je ustanova spovedi delo božje modrosti. Dobrega, pobožnega, razumnega spovednika smatram za veliko božje sredstvo pri reševanju duš. Ako se na zemlji komaj najde zvest prijatelj, koliko več je vreden šele oni, ki se z božjo prisego zaveže, da hoče čuvati vero in pomagati dušam. Spovednik prinese mir, čast, razsvetljenje in čudovito svobodo. Misel, da se bo treba tega in tega spovedati, odvrne mnoge od greha, posebno tiste, ki še niso popolnoma otrpnili; tiste pa, ki so padli, tolaži misel, da je mogoče zopet spraviti se z Bogom; zato ponovno podarjam, da je razumen spovednik veliko orodje božje pri reševanju duš. Spovednik svetuje, kako naj človek ureja svoje nagnjenje, opozarja na pregrehe, prigovarja, da se ogiblje bližnje grešne prilžnosti, da povrne, kar je bližnjemu vzel, da popravi škodo; on razpršuje sumničenja, dviga potrte duhove, in odstranjuje ali ublažuje vsa duševna zla."

V najnovjšem času razsaja materializem zlasti v delavskih vrstah. Število samomorov in ubojev narašča z vsakim letom. Odkod ta žalostni pojav? Ker vera peša. Trezni razumniki že dvigajo svoj glas in kličejo praktične katoličane na odpomoč.

Koncem preteklega leta je napisal primarij zagrebške bolnice Dr. L. Thaller v "Novostih" daljši članek o tem perečem vprašanju. Bistvene misli njegovega izvajanja so nekako te-le:

"Žalostno dejstvo našega časa so samomori. Izkušnja uči, da je število samomorov tam, kjer samomore obsojajo, manjše, kakor tam, kjer na dolgo in široko poročajo o samomorilcih in jih povrhu še hvalijo kakor kake junake. Samomor je navadno posledica duševne potrtosti. V mnogih krajih sku-

šajo omejiti samomore na ta način, da odvarjajo za take pomilovanja vredne kandidate svetovališča. Jaz menim, da spadajo taka posvetovanja v okvir verske oskrbe. Prav tako menim, da je v prvi vrsti duhovnik poklican, da da smer in oporo tistimu, ki jo je v življenju zgubil. Pred kratkim je objavil monakovski časopis statistiko samomorov. Iz te je razvidno, da je število samomorov v katoliških pokrajinah razmeroma majhno, protestantskih pa razmeroma veliko; razloga za to je iskati v skrivnosti spovedi. Epidemija teh samomorov izvira brez dvoma iz pomanjkanja globljega verskega življenja. Zato bo mogoče zaustaviti to grozno pošast samo s poglobljenjem religioznosti.

Podobne misli zagovarja protestantski zdravnik Dr. E. Meyer, ki dodaja še razlikovno statistiko v protestantskih in katoliških deželah. Po tej izvrši izmed 100,000 ljudi samomor: Na Pruskem 268 protestantov, a 110 katoličanov; na Saškem 316 protestantov, a 295 katoličanov, na Württemberskem 166 protestantov, a 108 katoličanov, na Badenskem 244 protestantov, a 141 katoličanov.

Te številke veljajo za čas od l. 1916 do 1925. V dneh globlje vere je bilo v vseh državah število samomorov veliko manjše. V letih 1891 do 1893 je prišlo letno na 1 milijon prebivavcev sledeče število samomorov: na Nemškem 212, na Francoskem 225, na Danskem 244, na Angleškem 87, v Italiji 56, na Španskem 18.

Tudi Dr. Meyer zre v katoliški spovedi edino res izdatno protisredstvo. Da bi se dala spoved s čim drugim nadomestiti, dvomi, ker v duševnih zadevah je kak laičen učitelj nedostopen, a roditelji dostikrat nimajo zadostnega razumevanja za bol in gorje, ki tira zlasti mladega človeka v smrt.

Tako govore o koristi in pomenu spovedi svetni inteligenti. In vsi ti prav sodijo. Sv. spoved kot sestavni del zakramenta pokore spravlja največjega grešnika z Bogom, ona vrača razdvojenemu srcu mir in nudi za najhujšo srčno rano edino pravi lek.

Rev. P. Evstahij:

SKRIT BISER.

"Redovna sestra vas želi . . .
Uboga služkinja — Frančišku
že dolgo časa zvesta hči,
sedaj se na odhod pripravlja . . ."
"Že dobro! Hvala...!"

Pridem skoro..."
Prišel sem v tih, skriti kot.
Obtožba njena, tak ponižna
zaklad odkriva čednosti,
obtožba njena, tak skesana
zaklad odkriva milosti:

vsa njena trudna pot Gospodu
bila je vdana — čisti vonj
iz srca nežno se razliva . . .
Obličje velo, glava siva!
Besedo vseh besed sprejela
hvaležno je — oko žari —
Odšla je drugi dan — k Mariji.
Visoko, duša, boš v nebesih!
Ah kaj, če z lica zgine cvet,
da v srcu le še svež ostane
do konca dni . . . !



Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.



(Dalje.)

PETO POGlavJE.

Skrit sovražnik stopa na dan.



KROMNO misijonsko poslopje očeta Barage ni bila edina naselbina belih lic ob Veliki Vodi. Nekaj streljajev proč je stala dosti obsežna lesena baraka indijanske agenture, ki je bila uradna predstavica Združenih držav na pragu prostranega ozemlja, še vedno pripadajočega rdečim rodovom. V tisti baraki se je prav za prav pletla usoda indijanskim plemenom, v njej so se kovali načrti za preganjanje rdečkožcev mnogo bolj ko v samem mogočnem Washingtonu. Je že res, da so vladni agentje prejeli naročila in navodila iz Washingtona, toda bili so istočasno tudi poglavitni poročevalci, ki so lahko prav po mili volji opisovali razmere tako ali tako, kakor se je njim zdelo bolj prav in kakor so narekovale osebne koristi. Washington je sprejemal poročila brez posebne preiskave in pustil agentom prosto roko.

Agentje ameriške vlade ob Veliki Vodi so se zavedali svoje posebno važne vloge. Struga Velike Vode je delila michigansko ozemlje med sever in jug: sever je bil še deviška zemlja in do tistih dob še nedotakljiva last Indijancev. Jug je bil že trdno v rokah belih kož in se je iz leta v leto bolj izpreminjal in napredoval iz divje pokrajine v izobraženo zemljo. Prav ob desnem bregu Velike Vode so že stale svetle hiše neredkih Francozov in drugih evropskih naseljencev, ki so z nemajhno poželjivostjo pogledovali čez vodo in v mislih že sekali mogočne gozdove. Kar je pa mislil naseljenec, je bila samo misel indijanske vladne agenture in ž njo vred ameriške vlade v Washingtonu.

Tiste dni, ko se je imelo vršiti znano zborovanje indijanskih velmož ob Veliki Vodi, je tudi bela agentura na široko odpirala oči. Saj njenim uradnikom nikakor ni bilo vseeno, kaj bodo govorili rdeči glavarji in kakšen sklep bo dozorel med njimi.

Načelnik belih agentov je imel mnogo razmišljati. Takole se mu je razpletal klopčič misli v gladko tekoče niti:

“Jaz sem bil tisti mož, ki je poslal poročilo v Washington, da je indijanska zemlja na desnem bregu Velike Vode zrela za združitev z Ameriko. Svetoval sem, naj se rdečim plemenom ponudi odkupnina in se jim nakaže novo ozemlje daleč na zapadu, tam kje ob vodovju Mississippija, očeta voda. Washington je sprejel moj nasvet in mi dal naročilo in oblast, da kupčijo izvedem. Nisem pa pričakoval tolikega odpora od teh otrok michiganskih gozdov. Že samo to, da so sklicali vsenarodno zborovanje ravno ob Veliki Vodi, pred nosom moje uradne prestolice, ne obeta nič dobrega. Vidi se, da imajo v mislih odločen odpor. Ako bodo sklenili, da ponudbo kupčije odbijejo, kako naj potem poročam v Washington? Ako poročam resnico, postavim na laž samega sebe, ker sem pisal poprej, da bo stvar brez težav izpeljiva. Velik nos bom dobil iz Washingtona, dobro ime tam bom izgubil in morda še službo po vrhu . . .”

Tako je razmišljal gospod beli načelnik, ko je gledal priprave za zbor, in nič prijetno mu ni bilo pri srcu. Zbral je vse svoje uradnike okoli sebe in jim naročal najostrejšo pazljivost. Neprestano so morali biti na opazovanjih in poročati načelniku vsako kretnjo rdečih prihajalcev.

Med zborovanjem v zeleni dolinici se je potikalo po goščavi ob robu vse polno belih ogleduhov. Gospod načelnik je sedel v svojem uradu in sprejemal poročila ves dan. Ko je nastopila noč, je vedel, da je za enkrat izgubil igro . . .

Zahotelo se mu je, da bi oborožil svoje uradnike, da bi pozval posadko ameriške vojske iz sosednje trdnjave, planil na neoborožene zborovavce ter jih poklal kot divje zveri. Kaj posebno novega bi taka rešitev ne bila. Na podoben način so že mnogi načelniki agenture pripomogli uradni Ameriki do zmage. V Washington bi poročal, da so se rdeči zborovavci opili, napadli njegove ljudi s surovo silo, hoteli pomoriti vse bele . . . Ni bilo druge pomoči kot braniti se in poklicati smrt na pomoč zoper silo sovraga . . .

Tako bi poročal in Washington bi verjel. Gospod načelnik bi dobil lepo priznanje in še lepšo nagrado, Amerika bi pa za kazen poslala belo vojsko na levi breg Velike Vode in brez odkupnine iztrebila rdečo zalego iz michiganskih gozdov . . .

Vedno bolj je ugajala misel gospodu načelniku. Vroče mu je kljuvalo v sencih in prsi so mu valovale v krepkih sunkih. Že je mislil poklicati sluge in jim dati primerna naročila. Vendar je sklenil, da vso zadevo še enkrat natančno premisli.

Ustavil se je ob svojem lastnem, ie v mislih zapisanem stavku: "In Washington bi verjel . . ."

"Ali je gotovo, da bi Washington verjel? Že zavoljo lepšega ameriška vlada ne izzvađa rada preočitnega nasilja nad Indijanci. Zvijajača in prevara sta ji sicer vedno dobrodošli, prevelikih pomorov se pa skuša ogibati, čeprav le zavoljo dobrega imena. Torej bi v mojem primeru Washington gotovo vsaj



malo sumničil. Zlasti še zato, ker sta rodova Otavancev in Čipevancev dokaj dobro zapisana pri vladi. Že dolgo ni bilo slišati o krvavih nasiljih zoper belo kožo v teh krajih in pod vplivom misijonskega delovanja Črnih sukenj minevajo divji nagoni v tem rodu."

Ob spominu na Črne suknje so se vzbudila v gospodu načelniku zelo mešana čustva . . .

Tedaj je potrkal na vrata in pred načelnikom je stal najspretnjši uradnik, najzvitější beli ogleduh.

"Precejšnja novica, gospod načelnik!"

"Govori, kaj si izzvohal?"

"Čuje se, da indijanski glavarji ne bodo ostali le pri današnjem sklepu, zemlje ne dati za nobeno ceno. Govori se, da bodo jutri izbrali izmed sebe poslanstvo, ki ima oditi v Washington pred samega gospoda predsednika in se celo pritožiti zoper delovanje naše agenture . . ."

Gospod načelnik se je vidno zavzel, pa se je hitro našel in obraz se mu je nagubil v zaničevalen nasmeh.

Beli ogleduh je nadaljeval:

"Vem, kako sprejema gospod načelnik take novice. Res se zdi vredno le prezirljivega nasmeha. Washington ima moč, da Indijance z lepo besedo potolaži, nam pa obenem stališče olajša. Toda v našem primeru se zdi zadeva bolj resna, če se vzame v pomislek, kdo ima voditi washingtonsko poslanstvo."

"No?"

"Kitči Šanda, v Cincinnatiju izobraženi glavarjev sin iz Krivega Drevesa. Tako sem čul govoriti in jutri ima biti izvoljen."

Gospod načelnik se je zamislil. Poznal je Kitči Šando iz pripovedovanja in včasih je že bil pomislil, da utegne iz tega mladeniča zrasti nevaren tekmeč...

Nekaj hipov sta molčala oba. V načelnikovih mislih je stopilo daleč v ozadje pomisleka vredno vprašanje: Ali bo Washington verjel? Pomenljivo je pogledal najzanesljivejšega ogleduha in najboljšega uradnika pred seboj in je zinil odločne besede:

"Še nocoj se mora nekaj zgoditi. Takoj mi skličite vse moje može!"

Ogleduh je obstal nepremakljivo pred načelnikom in se ni ganil. Nedolžne so bile na videz načelnikove besede in nič nenavadnega ni bilo njegovo povelje. Toda pomen besed in vso njihovo težko vsebino je bral izkušeni mož v načelnikovem glasu in v njegovih očeh. Razumel je, kaj se ima zgoditi še nocoj.

Tudi načelnik je uvidel, da ga je njegov zaupnik razumel. Vprašujoče je vpri vanj ostri pogled.

"Gospod načelnik, odločno odsvetujem vsako nasilje. Washington ne bo verjel. Ima poleg naših poročil še druga. Misijonarji so pri vladi predbro zapisani in škofa v Cincinnatiju ter v Detroitu imata prečudno veljavo. Kitči Šanda je tihoma odšel po zborovanju in se je ukradel v hišo očeta Banáge, tega tako zelo veljavnega misijonarja med temi rodovi. Razpravljala sta pozno v noč in politika je bila na programu, prav nič vera in Bog."

Načelnikovo oko se je zaiskrilo v prečudnem ognju. Zelene puščice so udarjale iz njega in zatemnile pred ogleduhom motni sijaj petrolejske svetiljke.

Moža sta se razumela do zadnje misli v najbolj skritem kotičku.

“Mislim sem si, kje je najbolj nevaren nasprotnik! Misijonar je tisti podzemeljski krt, ki razriva polje naših načrtov. Takoj bom zastavil lopato in ga iz krtine položil na plan! . . .”

Sedla sta in pričela sestavljati dolgo poročilo v Washington o pogubnem delovanju Fathra Banáge med Indijanci. Prišel je bil na videz, da označja evangelij, v resnici pa uganja politiko in izpodkopava veljavo ameriške vlade . . .

* * *

Drugi dan je vrelo živahno vrvenje po vsem puzorišču ob Veliki Vodi. Gostje od vseh strani so se zbrali na zadnji posvet, da se izvoli poslanstvo za Washington in pokadi mirovna pipa v pobratimsko slovo. Oče Banága se je sukhal med narodom, pozdravljajal znance in otroke svojega dela, na vseh straneh iskal prilike za nove pridobitve pod Kristov prapor. Vladni agentje so švigali od enega velmoža do drugega in skušali omajati v njih odločnost prejšnjega dne. Dokazovali so, da je včerajšnji sklep poguba vesoljnemu rodu in škoda, ki se popraviti dala ne bo. Kitči Šanda je moževal prosto z glavarji ta dan in imel dvojno nalogo v mislih: podpirati očeta Banágo pri sejanju Kristovega semena in uničevati obupne napore vladnih agentov med možmi.

Tako je bilo vselej o prilikah velikih narodnih zborov indijanske krvi. Dan zborovanja samega je potekal mirno in slovesno na zunaj in znotraj. Bela koža ni imela veljave, še rdeča ni smela na plan, če je ni nosil na sebi velmož. Tudi misijonar ni smel imeti priložnost, da bi dvignil pred zborom svoj križ. Po končanem zborovanju se je pa na stežaj odprla priložnost misijonarju, trgovcu, politiku, organizatorju, tihotapcu . . .

Kakor ob semnju je vrvelo ob Veliki Vodi. Na parobku starega drevesa je stal oče Banága v dolgi črni suknji, dvigal križ in klical skup poslušavce:

“Bratje po Velikem Duhu! Pridite, da vam pripovedujem o Kristu, ki je bil Sin samega Velikega Duha, pa je umrl na križu tudi za duše rdečih bratov! Mnogi vaši rodovi so se že oklenili Krista in se radujejo prej nepoznane sreče. Naj vam povedo, kaj so našli, ko so se uklonili Kristu. Jaz sem Kristov poslanec, da vcepim ljubezen do njega v vseh vaših sreih . . .”

Tako in podobno je govoril na ves glas oče Banága in poslušavci so se zgrinjali okoli njega. Kitči Šanda in drugi možje so hiteli od gruče do gruče, so trgali rdeče brate od vladnih agentov in jih vlekli pred govorniški oder očeta Banáge. Misijonar je pa pridigal in pripovedoval čudovite reči o Kristu in njegovi veri, dokler mu je dopuščala sapa. Prihajali so predenj in ga poslušali, odhajali spet in imeli med seboj silne pogovore, obračali hrbet drug

drugemu in mahali z rokami. Nekateri so sedeli pe tleh in po drevesnih parobkih okoli misijonarja in so imeli mehka čustva v srcih in na očeh. Kitči Šanda in drugi kristjani so se sklanjali k njim, jim prigovarjali in jih spraševali, kaj se jim zdi o Kristu in o njegovem odposlancu. Mnogi so potrdili vero vanj in zaprosili prerodenja v krstni vodi. V misijonarjevem imenu so jim možje dajali obljubo, da bo prišel Črna suknja naravnost v njihovo vas in v nizke wigwame, jih bo še bolj natanko poučil in jim pokrstil cele družine.

Omagal je oče Banága in ni mogel več govoriti. Dvignil se je močni govornik izmed vladnih agentov in je zadonel kot tromba med narod:

“Bratje, čemu zapravljate čas in se bavite z nepotrebnimi rečmi? Niste prišli misijonarja poslušat k Veliki Vodi! Imate časa doma dovolj za pridige in krstno vodo. Ali veste, po kaj ste prišli? Velika Amerika vam ponuja veliko bogastvo, samo nastavite roke in kupi zlata se vam bodo vsuli v naročje. Bogat je naš veliki oče v prebelem Washingtonu in hoče vam dobro. Čemu bi se potepali po neprodirnih gozdovih in stradali, čemu bi vam deca skakala naga okoli wigwamov, ko je v vaših rokah, da dobite hrane in obleke zadosti za vse svoje družine. Spremenite včerajšnji sklep in dajte drugačen odgovor . . .”

Nekdo ga je sunil s parobka, da se je opotekel in mu je beseda obtičala v ustih reizgovorjena. Na njegovem mestu se je dvignil Kitči Šanda, mogočen in širokopleč, zamahnil je z roko k posluhu in spregovoril jasno doneče besede:

“Bratje! Ne dajte se varati! Stojte trdno kot naši gozdovi vse gori do visokega severa! Sklenili ste včeraj velik sklep in naj se ne najde človek pod soncem, ki bi ga omajal v vaših sreih. Ti agentje, ki ne predstavljajo toliko vlade v Washingtonu kot same sebe, vas skušajo pregovoriti, da bi postali nezvesti samim sebi. Ne sme se jim posrečiti. Glavarji rdečih plemen in velmožje, bratje! Komaj že čakam, da se izjavite in mi naročite soglasno: Kitči Šanda, stopi na čelu naših odposlancev doli v Washington in povej Velikemu očetu, kaj teži naša sreca! Povej tam pred predsedniško mizo, da hočemo biti vsi dobri Amerikanci, boljši kot so ti beli agentje, ki služijo sebi vse bolj kot mogočni Ameriki. To mi naročite, velmožje, bratje, in vaš Kitči Šanda bo dobro opravil nalogo. Vi pa poslušajte blagovestnika Kristovega, moža božjega, ki mu je oče Banága ime. On prinaša najvišjo resnico med vas in pozdrave od Velikega Duha. Kdor vas odvrača od očeta Banáge, naše drage Črne suknje, ni prijatelj rdečih lic, pa čeprav se oblači v plašč zastopnikov washingtonskih.”

Tako in podobno je govoril Kitči Šanda in zbranim velmožem je ugajala beseda. Obstopili so ga v tesnem kolobarju in obrnili vladnim agentom hrbet. Soglasno so odbrali izmed sebe šest mož za Washington in na čelo jim je bil postavljen Kitči Šanda.

Gospod načelnik se je penil od jeze v svojem uradu, ko je prejemal poročila od ogleduhov. Srce se mu je krčilo v silnem sovraštvu do misijonarja Banage in mladega Kitči Šande. Neprestano je dostavljal nove opazke v svojo obtožnico, nove obtežilne okolnosti proti trdo obtoženemu apostolu Indijancev.

"Pregnati moram to Črno suktnjo in vse bo spet dobro. Proč ž njim, proč!"

P. Aleksander:

Bog-gospodar življenja.



DKAR svet stoji, od početka človeštva je lastninska pravica obstojala. Kdorkoli si je kaj pridobil, je bil gospodar pridobljenega, kdorkoli je kaj iznašel, je dobil patent za svojo iznajdbo, nihče drugi je ni smel uporabiti v svoje svrhe brez privoljenja iznajditelja, kdorkoli je kedaj napisal knjigo, je dobil "copyright," kakor pravimo, nihče drugi se ni smel izdajati za pisatelja knjige, še prevesti je ni smel v druge jezike brez dovoljenja avtorja. Tako je bilo in tako je danes, naj se komunisti in boljševiki še tako zaganjajo v privatno lastninsko pravico, vedno bo obstojala, ker nam je v naravi, da gospodujemo nad izdelkom svojih rok, da ta izdelek predvsem sebi v korist uporabljamo. Pravijo rdeči novotarji: kakor hitro izdeláš kako reč, naj si bo s pomočjo svojih možgan, naj si bo z rokami, tvoj izdelek ni tvoja last, ampak last družbe, last človeštva in samo to človeštvo ima pravico uporabljati in izkoriščati tvoje imetje, izdelke in iznajdbe.

Smeji se človek temu nauku, ker je tako neizvedljiv, ker je tako nasproten in zopern človeški naravi. Zdrava pamet mi pove, da je lastninska pravica gonivna sila podjetnosti in napredka. Smejimo se temu nauku komunistov, pa smo še bolj smešni v svojem življenju.

Kaj pa naše življenje? Kdo ima patent zanj, kdo ima lastninsko pravico do našega življenja? Menda edino Bog. Bog je poklical življenje iz nič in samo on je in bo vekomaj ostal absolutni gospodar njegov. Nihče mu ne more te pravice vzeti, ker nobenega ni nad njim, najmanj mu jo more in sme vzeti človek, ali bolje rečeno, ne sme ga uporabljati po svoji volji proti nameram velikega gospodarja Boga.

On nam je dal življenje; košček svojega srca nam je takorekoč dal ž njim; to življenje moramo uporabiti v dobro in korist samim sebi, ne smemo

Še isti večer se je odpravil na pot v Washington, da bi prehitel indijanske odposlance. Veliko polo je nesel s seboj, vso popisano od roba do roba. V mislih je stikal za novimi dokazi, da bi še bolj obremenil obdolženega Banágo.

Kitči Šanda je zbral svoje može in se ž njimi dogovarjal radi potovanja. Kar od Velike Vode bodo odrinili navzdol, čemu bi odlašali na poznejši čas?

Velmožje glavarji so si izmenjavali pipe in jemali slovo za povratek domov. Father Banága jim je prijazno stiskal roke in drugemu za drugim obetal, da jih obišče v njihovih vaseh.

Prepričan je bil, da je preživel velik dan, poln cvetja in že skoraj dozorelih sadov za shrambe nebeškega Kralja. (Dalje prih.)

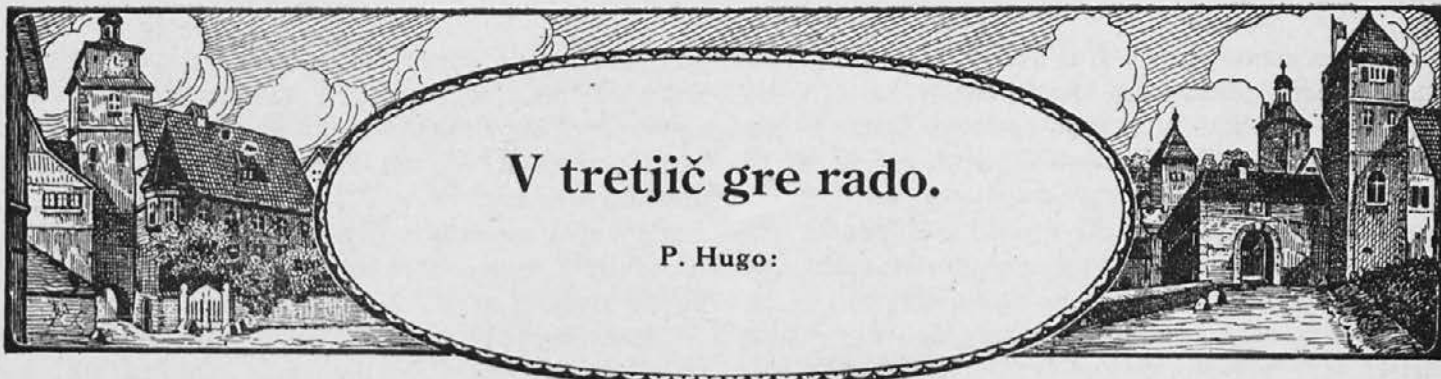
razpolagati ž njim v škodo sebi in božjemu Imenu.

Kaj hočem reči s tem?

Bog je gospodar življenja, ali ni potem tvoja dolžnost, da vsepovsod daješ čast svojemu gospodu, ki te je poleg tega res dvignil do časti otroštva. Nismo mu hlapci, odvisni smo od njega kakor otroci od Očeta. Svojih milosti nam daje v preobilni meri, ali mu bomo vračali z nehvaležnostjo. Mlačnost v veri, zanemarjanje nedeljskih dolžnosti, opuščanje sv. zakramentov, kletev in onečaščenje Imena božjega je kakor blato, ki ga mečeš samemu Bogu v obraz.

Bog je gospodar življenja, ali ni tvoja dolžnost, da vsak dihljaj in vsak utripljaj tega življenja posvetiš namenu, ki ti ga je Bog dal. Zakaj nam je dal življenje? Da bi si ž njim prikupčevali še več in več dobrot in zasluženja. Nihče nima pravice uživati to življenje v brezdelju; dano ti je bilo v najem, da pridobiš gospodarju duhovnega dobička, ki bo končno predvsem tebi v dobro. Kakor je neumna žena, ki zavija svoje denarce v nogavico, mesto da bi jih dala na obrestno uporabo, ravno tako neumen je vsakdo izmed nas, kdor z darom življenja ne trguje za obrestni dobiček božjega kraljestva. Z dobrimi deli preustvari življenje, da ti bo struga, po kateri ti bo dotekala zlata reka zasluženj.

Bog je gospodar življenja. Ali smeš delati s svojim življenjem po mili volji. Prosto voljo imaš. Da. Končno ti Bog ne bo branil, da živiš kakor hočeš. Toda enkrat bosta pa le prišla skupaj in takrat ti bo pokazal, kaj se pravi zapravljati življenje z grehom in strastjo, kaj se pravi ubijati življenje drugega z obrekovanjem, natolcevanjem in opravljanjem, pokazal ti bo, moderna mati, kaj se pravi moriti kali življenja, pokazal ti bo moderni oče, kako vnebovpijoč greh je, ko ponižuješ s svojo rodno kontrolo zakrament sv. zakona v blato navadne živalske neugnanosti.



V tretjič gre rado.

P. Hugo:

TAKO pravi slovenski pregovor. V potrdilo tega pristavlja slovenska modrost: Kamor pregovor meri, ne zgreši za en las. Ko sem se lani drugič poslavljaj od Amerike, sem bil prepričan, da bo glede mene zgrešil za debel "štrik". Pri poslovnem večeru so me Chicažani vprašali, če bom še kdaj prišel: Odgovoril sem jim, da bo prej njih patrijarh Mr. Šimkovec, ki ima že sedem križev na hrbtu in še ženo povrho novo mašo pel, predno se bom jaz tretjič v Ameriko vrnil. Vendar težave in ovire sem moral premagati, kakor prvič in drugič. Samo za las je manjkalo, da nisem tam obvisel.

Da sem malo škilast, kakor vsak Amerikanec, ki se vrne v domovino, to so vedeli vsi, čeravno sem se prizadeval, da bi kolikor mogoče naravnost gledal. A ko so videli, da je že sneg pobelil mojo glavo, so mislili, da kakih plesnjivcev domovina dolarskih princezinj ne mara, če bi se ji tudi vsiljevali. Jaz sem se pa tolažil, da je to še oktoberski sneg, za katerim v Ameriki sledi prijetno indijansko poletje, v domovini pa poletje — oprostite — starih bab. In tako sem se 10. sept. prav po francozko poslovil od Ljubljane, kolikor jim drago.

Izbral sem si najkrajšo razpoložljivo linijo. — Cunard. Vendar ne ravno zato, ker bi se bil med tem časom z vodo skregal, katero je treba samo pet dni gledati. Čas je bil merodajen. Kako sem v tem oziru prav zadel, sem šele tu spoznal. Kajti če bi se bil le za dober teden zakasnil, bi bilo prepozno. Od višje strani je med tem došla odredba, naj doma ostanim in nadalje svoje bogoslovce likam. Kakor čujem, me bodo sedaj, ko sem tu, pri miru pustili. Jih bom potolažil, da bom v teku enega leta iz Lemonta po radio lahko tudi v Ljubljani učil.

V toliko, ker me je še pravočasno potegnila čez morje, dam Cunard liniji, odnosno njeni "Mauretanijski" kredita, dasi ima pri tem le toliko zasluženja, kot Judež Iškarijot pri našem odrešenju. Drugače pa nisem bil zadovoljen z njo. Vodji njene ljubljanske ekspoziture gre pač čast, ki mu jo rad priznam, da se je veliko trudil zame. A vsa njegova zagotovila o nekakih ugodnostih za izseljeniške misijonarje, ki jih kompanija nudi, so bila, četudi resno mišljena,

le navadne agenturske obljube. Imel sem neko priporočilno pismo s seboj, izstavljeno od glavnega agenturnega sedeža v Zagrebu. A v Cherbourgu so to priporočilo lepo na stran položili, češ, ta nam ne bo več ušel.

Nadalje mi je bilo zagotovljeno, da dobe potniki za noč pred odhodom ladje brezplačno prenočišče in oskrbo v kompanijskem hotelu v Cherbourgu. Ko dospemo okrog 12. pred polnočjo v Cherbourg in kompanijskemu agentu to povem, sem bil res vržen v nek hotelski bus in prepeljan tja. Bil je neki second hand hotel. Iz zdihovanja mojega soseda, ki je menda že na suhem morskobolezen dobil, bi sodil, da so sobe le po drobni cementni steni ločene. Popoldne naslednjega dne mi je bil predložen račun 129 francozkih frankov. V Parizu sem za isto posrežbo in boljšo sobo plačal le 48 frankov. Ne dvomim, da ima Cunard kompanija v Cherbourgu res svoj hotel za svoje potnike. Vsekako je pa preveč zanikerna in se premalo briga za potnike.

V Cherbourgu sem šel v najbližnjo cerkev sv. Trojice maševat. Po maši sem opravil še svoje duhovske molitve, ker sem imel dosti časa. Ker tam nimajo cerkvenih klopi, ampak stole, sta dve ženici za drugi dan, ko je bila nedelja, stole razpostavljale. To jima je tekkel jeziček, kadar so se srečale. Že Francoz vsako stvar rad trikrat potrdi: Oui (oi). oui, oui, — Da, da, da. Francozinje pa še večkrat. Ker sta bili dve je bilo Oui brez konca. Večkrat sem moral prestatiti in pogledati, sem li v cerkvi, ali doma pred s . . . ko so ščetinarji začutili, da jim mati pomije neso,

V soboto 13. okrog 4. pop. nas je sprejela mala obrežna ladja, da nas povede v naročje orjaški prekmorki, ki je priplula iz South Hamptona. Vsak potnik je gotovo radoveden, kako kabino bo dobil in kake najožje znance za dolgočasno vožnjo. Meni tudi v tem oziru ni bila sreča mila. Štiri so nas natrpali v malo kabino, da niti za svojo ročno prtljago nismo imeli prostora. Pa ni bila taka stiska za prostor. Saj je bila tretjina obednice prazna. Bila sta dva starejša moža in en mladenič. Kaj so prav za prav bili, ne vem povedati, ker smo si ostali ves čas nekam tuji. To vem, da sta bila dva med njimi mu-

zikanta, a samo ponoči. Ker njun duet ni bil preveč harmoničen, gotovo nista bila od iste "bande". Poleg tega sem imel jaz še zgornjo posteljo, kar je za gotove slučaje ugodnost za tistega, ki je zgoraj, ne pa za tistega, ki je spodaj.

Vse je kazalo, da se mi bo vsaj ta ugodnost rentirala. Ze v luki je pihal oster nasproten veter. Čim bolj v globoko in široko smo rezali, tim bolj je ladja prehajala v predpustno razpoloženje. V pondeljek sem že mislil, da kod čez dolenske griče baroko vozim. Krovi so bili domala prazni, deloma radi mraza, deloma radi plesa. Zato ne vem, koliko davka je morski bog zahteval. Jaz sem mu ga tudi topot, kakor še vedno, ostal na dolgu, tako da sem vsaki dan maševal. V torek zjutraj sem mislil, da ne bo varno. Ko sem vstal, me je vrglo v posteljo mojega soseda, ki se pa ni zbudil. Morda se mu je sanjalo, da ga mora tlačiti. A pozneje se je toliko umirilo, da je bilo moč maševati.

Ko smo prešli takozvano "hudičevo luknjo", kjer vsi zli duhovi morja skupaj udarijo, je začelo postajati mirneje, zlasti ko smo prišli v topli val. A ta prinaša s seboj druge neugodnosti. Tako soparno je postalo, da se je vse potilo, česar si se dotaknil. V kabini je bilo ponoči naravnost neznosno. Neko noč sem jo ob pol dveh ven pobral, da dobim malo zraka. To bi bil pa kmalu drago plačal, čisto po nedolžnem. Ko sem se prezračil, sem se vrnil. A sem en blok prehitro notri zavil. Stopim v kabino in gledam, kje je moja redovna obleka, ki sem jo obesil za vrata. Gledam, gledam, ni je. Začnem brskati med drugo obešeno obleko, misleč, da je kdo isto storil kot jaz, a se prej vrnil in svojo vrh moje obleke obesil. A ni je in je ni. Le kaj mu bo koristila, kdor jo je vzel. No, težko ne bo tatu izslediti, ker sem edini frančiškan na ladji. Naj se le dan naredi, ga bomo hitro imeli. Te misli so mi kar hkrati butile v glavo. Malo nevoljen položim robec, ki sem ga imel v roki, na "svojo" zgornjo posteljo. Pa tudi ta je bila zasedena, oz. zaležana. Takrat mi šele pade v glavo — wrong number. V trenutku sem bil zunaj. Še robec sem tam pustil. Edina sreča, da se nihče ni zbudil, sicer bi bil sigurno ladijsko varnostno stražo alarmiral. Najbrž bi bil vsaj za nekaj časa dobil lastno kabino. Ker sem imel čisto vest, se kajpada nisem bal, da me bo robec z mojim monogramom izdal.

Na krovu mi družbe ni manjkalo. Bili smo štirje katoliški duhovniki, dva ameriška Nemca, en španski kanonik in profesor bogoslovja, pri katerem mi je latinščina posebno prav prišla, ker ni znal družega kot špansko in latinsko, ter jaz, edini Jugoslovan v drugem razredu. Z nami sta bila tudi dva anglikanska duhovnika, oba prava gentlemena. Z enim od teh sva šele proti koncu vožnje stopila v ožji stik.

Ker sem jaz do New Yorka potoval v svoji redovni obleki, se mi predzadnji dan približa in poblizje razodene. Spoznal sem v njem idealnega moža. Nič se ne bom čudil, če bom lepega dne slišal, da je sledil toliko drugim v naročje katoliške cerkve. Bil je iz vrst anglokatolikov, ki dajo vsako leto toliko prvovrstnih konvertitov. Pot mu bo tim lažja, ker ni oženjen.

Med razgovorom slučajno potegne iz žepa sv. rožni venec. Opazil je, da sem se malo začudil, ko sem to videl. Ne da bi ga vprašal mi pravi, da anglokatoličani sicer ne poznajo javne, skupne pobožnosti sv. rožnega venca, kakor rimo-katoličani, zasebno je pa veliko takih, ki ga molijo. Vprašal sem ga, če je začasa svojih potov po Franciji romal v Lisieux, k sv. Mali Tereziki, ki je P. Vernonu pokazala pot k materi cerkvi. Rekel je da zaenkrat ne, a da hoče drugič to storiti, ker mu je sv. Terezika poleg sv. Frančiška, ki ga dobro pozna, zelo simpatična. Korak P. Vernona je odobraval in le obžaloval, da ne bo mogel postati katoliški duhovnik, ker je oženjen. Imel sem s seboj en rožni venec, ki so ga karmeličanke na Selu naredile iz nekih jagod svojega vrta in več podobic Male Cvetke, tudi njih ročno delo. Ta rožni venec in par podobic sem mu dal, s pripombo, da je vse delo duhovnih hčera sv. Terezike. Kako je bil vesel in s kolikim spoštovanjem je sprejel. Še drugič je prišel k meni, naj mu natančneje razložim, čegavo delo je. Morda bo Mala Terezika, ta velika misijonarka duš, istim potem zasnela njegovo srce za pravo cerkev, kakor je to pred meseci angleško pisateljico Kayc-Smith, kateri se je tudi ob njeni podobici ukresalo prvo domotožje po pravi cerkvi, ki rodi take sadove.

Ker je frančiškan v svoji uniformi za anglikane redka prikazen so se, kakor mi je ta anglikanski Reverend zaupal, mnogi zarotili, da me hočejo vsaj pred koncem vožnje vloviti v svoje kamere. A niso imeli sreče. Na prošnjo tega Reverenda in na Credo njegovega spreobrnjenja, kar mu pa seveda nisem povedal, sem se postavil pred njegovo kamero in mu dovolil, da sme sliko razmnožiti, da še drugim postreže, ki so me zastonj zasledovali.

V taki pisani družbi, ki je zbrana na kaki prekmorski ladji, človek naleti na krasne značaje, žejne in lačne resnice, s katerimi drugače nikoli ne pride v stik. Tudi moj tovariš katoliški duhovnik je to skušil. Ko je imel v nedeljo glavno sv. mašo za katoličane in med njo tudi kratek nagovor, ga je tudi precej anglikanov poslušalo. Govor je bil po mojem sicer čeden, a nič izrednega. Vendar se mu je potem približal neki bivši protestantski pridigar, mu častital in se veliko razgovarjal z njim o našem katoliškem nauku. Tudi ta moj tovariš je dobil vtis, da ima pred seboj dušo, ki koprni po resnici. Med

temi, ki jih je legijon, je še krasno in hvaležno misijonsko polje, ki je bo vsaj za silo obdeloval radio, če ga bomo katoličani znali izrabiti.

V taki družbi in s takimi doživljaji sem pozabil na senčne strani Cunard linije, odnosno naše "Mauritanije". Že take skušnje življenja so vredne nekaj neprilik. Če bom pa slišal, da je Mala Terezika nadaljevala in srečno končala moj misijon na ladji, bom pa celo rekel: Duhovniki, ki potujete v Evro-

po, potujte s Cunard linijo, na njej se včasih krasne ribe vlove.

Tako sem tretjič potoval v Ameriko. Za četrtič pa Slovenci, četudi smo bolj ciganski, nimamo nobenega pregovora. Bi se bilo treba zapisati med prave cigane. Cigan pa nočem biti, to je revni stan. Zato četrtič, če bo po mojem: Čez neizmerni ocean — v res zlato večnost.

Kristus - zdravnik.

P. Aleksander:



JOLIETU sem bil pred kratkim in prišel sem v stik z ljudmi, ki so prinesli čudno vest: tam nekje na koncu mesta se je pojavil človek, ki s pokladanjem rok ozdravlja od raznih bolezni; polni začudenja so vsi, ki so priča zdravljenja.

Lani ali predlanskim sem bil v Bethlehemu, Pa. Tudi tam je strašil, oziroma ozdravljal nov zdravnik, ki je samo z besedo spravljal razne bolnike k novemu življenju in k novi moči, pred dvema leti so iz Slovenije nagnali učitelja, ki je zdravil na čudovit način, vsak bolnik, ki je imel trdno zaupanje, da bo ozdravel, je polagoma ozdravil. Kadarkoli se pokaže taka zdravniška zvezda, drvimo skupaj in se čudimo, kje dobiva svojo moč le-ta navaden človek. Pa končno nič posebnega ni; nič čudnega ni. Ti novi zdravniki vedo, kar povprečni človek ne ve, da je polovica naših bolezni iz trte zvita in da ozdravlja človek lahko z zaupanjem, ki ga vzbudiš v človeku-bolniku. Vera v zdravnika je že pol zdravja, zaupanje v zdravnika je prvo zdravilo v vsaki bolezni, zlasti še v vseh namišljenih bolezni, kakor jih večkrat imamo vsi.

Nili čudno, vsak novi "čudodelnik" nas takoj prevzame. Nobena beseda ne pomaga, da bi ne šli in pogledali čudotvorca, noben razlog nas ne "previža", da bi ne verovali v njegove skrite moči, v moči človeka, ki si kuje kapital in ime na račun naše namišljene bolehavosti. Zdravnika pa, ki je Stvarnik vseh zdravil, ki je početek in delivec zdravja, pa pozablamo, ali se pa vsaj ne menimo mnogo zanj. Nedeljo za nedeljo nam ga evangelij kaže kot velikega zdravnika človeštva, zdravnika teles in duš, pa hodimo mimo njega bolni, lačni in prezebli, polni gob in vseh bolezni; še beseda nam ne pride iz ust, kaj še, da bi pokleknili pred Kristusa in mu zaupljivo potožili svojo težavo. Zaupljivo, v veri, da bo pomagal.

Vse zdravniške knjige pravijo: Kadar skoči narava iz tira zdravja, kdo jo bo spravil nazaj v pravi tir, kdo jo bo rešil bolezni. Zdravnik, ki predpisuje

razna zdravila? Ne. Zdravnik je samo pomočnik narave, narava se vedno sama zdravi. Kdo ti je dal naravo in življenje, človek. Ali ne Bog? Mari ne misliš, da je Bog dal one skrite sokove naravi, ki pomagajo človeku zopet nazaj. Ali ta Bog po tvoji priprošnji ne more pospešiti tok zdravljenja? Ali ti ne more pokazati pot k enemu najboljših zdravnikov, ki ti bo hitreje pomagal iz zagate bolezni? Da bi kristjani polagali važnost tudi na molitev za zdravje, koliko hitreje bi marsikdo ozdravil. Vera je bila čudovito sredstvo, ki jo je Kristus-Zdravnik vselej zahteval od svojih pacientov. Več vere v božjo pomoč in zdravniško vedo milosti božje, pa bo prav gotovo več zdravja v tebi in hitreje boš prišel do zaželjenega dne, ko bo življenje zasijalo v luči novega zdravja.

In še pravi zdravniška knjiga izkušnje: "Zdrava duša v zdravem telesu", duša bolna, bo tudi telo počasi zbolelo. zakaj vest je črv, ki ne gloda le zdravie duše, temveč tudi zdravje telesa. Kadarkoli je Kristus ozdravil, vedno je govoril tudi o dušni bolezni greha in skoraj vedno je bila v njegovih ustih beseda: "pojdi in ne greši več: tvoji grehi so ti odpuščeni: — pojdi, pokaži se duhovnom". Ta recept Kristusov je več vreden kakor najboljši recept najbolj učenega zdravnika. Greh je kanal, ki pripravlja vsem boleznim široko strugo, da se bodo lahko nemoteno razlili po vsem telesu. Komur so se bolezni že razlile, temu kanalu greha zaštvavi pot, ta tok grešnega življenja zajezi in pot k zdravju ti bo odprta na stežaj.

Zakramenti so tonlice, ki so in bodo ozdravljale dušno in telesno bolezen. Zakramenti so jezovi, ki zastavljajo pot kugi greha.

Zatorei, kdorkoli je v mreži slabosti in bolezni, ne zabi: Bog je zdravnik zdravnikov in prvi njegov recept je: pojdi in očisti se grehov. Greh je najhujša bakterija, mati vseh drugih bakterij. Za njo je samo eno zdravilo: spoved.

SESTRAM V GOSPODOVI SLUŽBI, vzgojiteljicam mladine.

Z GRIČKA ASIZIJ.



RECEJ se je spremenilo na našem gričku. Utihnilo je milo ptičje petje — le jate nekaj črnih vran se pode od njive do njive, kjer kradejo in zobljejo rumeno koruzo.

Namesto naših zračnih prebivalcev pa oživljajo Mt. Assisi naše gojenke, katerih se je letos nabralo precejšnje število, — vseh skupaj 19, a zraven še jih je nekaj priglašanih, ki pridejo meseca novembra.

Naši skromni šolski prostori so že prenapolnjeni. Oglašajo se pa tudi stariši drugih narodnosti, ki želijo dati svoje hčerke kot "Boarding Children," a jih za sedaj ni mogoče sprejeti, ker ni prostora.

Med našimi slovenskimi gojenkami imamo letos tudi tri Hrvatice. Ana Hecimovich iz So. Chicage, katere sestra je bila sprejeta v red 15. avgusta, se imenuje sedaj sestra Bernardina. Njen skrbni oče je pripeljal deklico, preden so počitnice minule, češ, bojim se, da se mi deklice ne pokvari med sedanjo mladino.

Druga je Ana Golubich iz Indiane. Tudi ta ima že svojo sestro v naši družbi. Dobila je ime: sestra Antonija. Zadnja je prišla Josipa Glad iz Jolieta, sestra naše sestre Olge.

Te dni nas je obiskal en rojak iz Milwaukee in prinesel lep dar za naš novi samostan. Pustil nam je tudi naslov, da ne zgrušijo sestre njegove hiše, ko bodo zopet kolektale. Bog daj dosti takih gostov!

Nismo mislile, da bo med našimi dobrimi Slovenci tako zanimanje za naš novi samostan, a tudi nismo slutile, da bo prebiti toliko težko. Tolaži nas misel, da je vsako dobro delo prepreženo s križi. Ako je Bog z nami, kdo bo proti nam?

Navesti moramo zopet lepo število dobrotnikov. Razne kompanije so nam darovale \$131.00, neimenovani iz Chicage \$20.00, nekdo iz Indianapolis \$15.00, nekdo za opeko \$1.50, neimenovani iz Kansas City \$500, neimenovan iz West Allis \$4.25, Mr. Flander iz Jolieta \$7.00, neimenovani iz St. Louis \$5.00, Mrs. Košnik \$3.00, Mrs. Vidmar \$1.00, Mrs.



Kaucki \$5.00, Mr. Zavodnik iz Minnesota \$10.00, Mr. Lipoglavšek iz Milwaukee \$3.00, Mr. Golobich iz Pittsburgha \$5.00, Mr. Zugel iz Pittsburgha \$3.00, Mrs. Cecilija Križe iz Rankin, Pa. \$6.00, Mr. Anton Nemanič iz E. Pittsburgha \$10.00, neimenovani iz Barbertona \$5.00, Mrs. Adamič iz Jolieta \$1.00, Miss Mary Vavpotič iz Chicage \$1.00, Mr. Požun, Johnstown \$3.00, Mrs. J. Atcenbeck, Omaha \$5.00. Bog plačaj!

PRVIČ SO SE OGLASILE . . .

7A RI Mt. Assisi
Oct. 7, 1930.

Dragi striček:—

Nobenkrat se še nisem oglasila v listu Ave Maria. Sedaj pa je že čas, da pridem na svetlo.

Dva mesca sem že tu na gričku Assisi. Ko sem prišla, sem malo jokala a sedaj nič več.

Osmeja septembra smo bile pri častitih frančiškanih. Bile smo vse kandidatice. Častite sestre so pele med sv. mašo.

Dne 10. sept. se je začela šola.

Vas pozdravlja,

Helen Kness.

7A, RI, Mt. Assisi
Sept. 15, 1930.

Dragi striček:—

To je moje prvo pismo, ki Vam je pišem v Ave Maria.

Tukaj na gričku Assisi sem samo tri mesece in se meni zelo dopade.

Šola se je že začela in počitnice so končane.

Tukaj na gričku Assisi je še vedno lepo vreme.

Zdaj nimam nič več za pisati.

Vas pozdravlja,

Josephine iz Sheboygana.

7A, RI, Mt. Assisi,
Oct. 7, 1930.

Častiti gospod urednik:—

To je moje prvo pismo, ki je pišem v "Ave Maria".

Jaz sem tu na gričku Assisi že 4 leta in mi ugaja.

Sedaj nas je 19. Mislim, da bodo še prišle.

Mogoče bo prišla moja prijateljica iz Indiane.

Šola se je začela in moramo se vridno učiti.

Nimam več za pisati.

Vas pozdravlja,

Micka Kavaš.

Ustko Goflec in njegova smrt.

P. Aleksander.

“Ali so ljudje neumni,” se je širokoustil Ustko Goflec. “Kaj pomaga, če si še tako veren sin modernega prosvitljenja, lahkomišelnost te lahko spravi s sveta. Jaz pa bom pazil na svoj korak in stavim, da bom svoje vrstnike preživel.”

Ustko si je umival zobe trikrat na dan, doktor ga je pregledal trikrat v letu; nikoli ni stal v prepihu ali dežju; kadar se je premočil, je takoj spremenil perilo; spal je vedno pri odprtih oknih, gledal je na dobro hrano! Hrana je bila mešovita, to se pravi, užival ni zgolj meso, tudi ne zgolj zelišče, temveč od vsakega toliko, da je bilo ravno prav; odstraniti si je dal vse vire in kali bolezni, kakor bezgavke, slepič; zamašil je luknjice v zobeh z najboljšo snovjo, odstranil je zobni kamen, izpiral usta trikrat na dan, nosil je očala po najnovejših predpisih, ni kadil, ni pil opojnih pijač, nikoli se ni razburil; se razume, da tudi kave in čaja ni pil; čevlje je nosil posebne vrste, da ni dobil kurjih očes in drugih nožnih nadležnosti, nogavice so mu bile bele; gledal je, da mu je bila prebava redna.

Pa čudo prečudno.

Včeraj je bil pogreb Ustka Gofleca. Baje je imel veličasten pogreb, spremljalo ga je 12 zdravnikov, 13 telovadnih korporacij, 14 zdravstvenih zastopnikov, 16 slovitih lekarnarjev in ne vem, kdo še vse.

Ubožec je pozabil, da mora na železniških križiščih paziti in ustaviti svoj avtomobil, če mu prihaja naproti brzovlak . . .

* * *

“Lari-fari,” se je pred leti ustil in je gofljal prijatelj Janez. “Zakramente prejemam, verujem v Boga Očeta in Sina in sv. Duha, Cerkev podpiram,

otroke dajem v katoliško šolo, v milosti sem pri Bogu in pri ljudeh, tak-le nedolžen časopis bom pa ja lahko prebiral. Močan sem v veri, da bi gore prenašal in hribe metal v doline. Nič mi ne more škoditi tak-le časopis, ki malo po Cerkvi udari.” — Sporočil mi je oni teden Janezov prijatelj: Janez je javno stopil iz Cerkve, pustil ženo, skočil čez plot, živa trohnoba in pokrit grob je, če bi odkril ruševino, smrdelo bi milje daleč . . .”

Pa povej, če ni brezverski časopis kakor vlak, ki ti bo vse dobro razbil, če se pravi čas ne ustaviš ob križišču in ne slušaš zvona, ki ti od daleč zvoni: stoj, čuj in glej . . . Cerkev zvoni iz tedna v teden, leto za letom kriči na glas:

Stojte, glejte in čujte kristjani! Brzovlak nemarnega časopisja vam bo upihnil življenje. —

Napajaj si dušo kakor si hočeš z milostjo, navadno sito si. Milost zlivaž v sito. Milost in kletev tvojega časopisja ne gresta skupaj . . .

Govori in se trkaj na prsa kakor se hočeš; trkaj se tako trdo, da bo slišala deveta vas o tvoji gorečnosti za katoliško stvar, na tvoji kljuki vidim dan za dnem časopis, ki lije smrdečo sapo na verske svetinje. Reči moram, “hinavec si in Bog te bo izpljunil.”

Naj bo tvoje oko vse ožarjeno od vere v večnost, naj bo tvoje uho polno pesmi onostranosti, če ne veruješ, kar ti cerkev govori: “Proč z brezverskim časopisjem, ker ti škoduje!” — je tvoja vera kakor navadna beraška lajna, ki jo lahko igraš in goniš, kakor hočeš, Bog ti ne bo dal ficka zanj.

Celi kristjani bodimo, ne polovičarji. V vsem katoliški in Kristovi, tudi pri izbiri časopisja. Cel kristjan je Kristusov brat, polovičar je pobratim rogatca.

Odpustim ti, sončece!

P. Evstahij, O.F.M.:

Prvič v življenju se mi je sonce zamerilo. Ko sem zvedel otožno grenko novico:

Martinek, zakaj si se šel kopat?!

“Ni mu zameriti,” mi je pisala prijateljska roka, “vročina . . .”

Oj ti muhasto sonce, da si leta 1930 za mesec junij prineslo najhujšo poletno vročino — in to prav v Ameriki! Ti, sonce, si krivo nenadne smrti našega brata! . . .

Zehajajoče sonce pa me je veličastno milo pogledalo:

“Kaj se jeziš, ali ne vidiš mojih dobrot?! Koli kokrat sem ljubeče sijalo tvojemu rajnemu bratu! —

Prašek je bil v vesoljstvu! — Ali ti ni povedala sestra, tista, ki nosi ime in spomine tvoje pokojne matere Marije: V majniku je bil ves omamljen od lepote sončnih žarkov, ki so ožarjali bele cvetove. Vzklikal je samo: Ah, kako lepo! — Jaz sem sijalo tvojemu očetu in tvoji materi, jaz sem sijalo tvojim pradedom, jaz sem sijalo takrat, ko je božji Zveličar hodil po zemlji — in njegovo Mater sem vsako jutro spoštljivo pozdravilo. . . Jaz . . .!”

“Stoj, sončece, dosti je! Saj ti odpustim! Odpustim, ker si obsevalo pota božjega Odrešenika in Matere njegove! Odpustim ti, sončece!”

Odšlo je v zaton . . .

Oče - vladar v družini.

Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M.



OŽ, oče je po besedah sv. pisma glava družine, vladar družine. Vlade današnji dan niso dosti vredne. Vlade ne znajo vladati. Narodi—naj bodo republike ali monarhije — niso več vladani. In ta nesreča je zadela tudi naše družine — vladarja nimajo. In to je hudo v Ameriki, ker je očetu odvzeto kraljestvo v družini. **V družini vlada oče, ne otroci!**

Vlade v družini si ne izbiramo po volivnih listkih ali kroglicah. Vlada v družini je postavljena od Boga. V osebi očetovi je. Glavno pa je pri tem, **da vlada sama veruje.** Oče mora biti globoko prepričan o svojem dostojanstvu.

Kdo je kralj? Ne samo tisti, ki je najvišji! Ne samo tisti, ki ima največ pravic in največ časti. Kralj je tisti, ki ima največ dolžnosti v državi. **Krščansko kraljestvo je služba.** Tudi in predvsem v družini. Očetova veličina ni toliko v izvrševanju pravic, kakor v izvrševanju dolžnosti.

Vlada očetova naj bo močna vlada. Najslabše vlade so one, ki največ zapovedujejo in samo govorijo. Najboljše vlade imajo malo postav. Katere pa so, držijo. **Oče ne sme biti klepetulja.** Kar je pa povedanega, to je zrelo premišljeno in mora držati, držati tudi pri odraslih otrocih.

Vlada očetova mora biti stalna. Barometer in termometer ne smeta igrati v domači vladi glavne vloge! Večno izpreminjanje in večne izjeme! Kar se danes hvali, se jutri graja. Kakor visoko, močno obzidje, ki ga ni mogoče preskočiti in prodreti, tak mora biti hišni zakon!

Deset poglavij, deset zapovedi, ki jih je postavil krščanski oče v svoj hišni zakonik:

1. V moji hiši molimo vsako uro, vsak večer, pred jedjo in po jedi. Tudi takrat, če pride obisk, tudi če je kak nekatoličan navzoč. Kdor vživa v moji hiši gostoljubje, je vezan na postave moje hiše. Kdor se poda v tujo deželo, se mora podvreči postavam iste dežele. Tako je tudi v moji hiši! Razume se, da ob postnih dnevih ne sme nikoli meso na mojo mizo!

2. V moji hiši ne sme nikdo govoriti kaj slabege, dvomljivega. Preklinjevacu in bogokletnežu ne da zavetja moja streha! Posli ali "bordarji", ki bi s takim govorjenjem okuževali zrak v moji hiši, bodo na to resno opozorjeni in neusmiljeno odpuščeni. To je hišna postava! Kdor prestopi prag moje hiše, je na to postavo vezan. Kdor noče, naj odide! Jaz zapovedujem.

3. Ako nastane v moji hiši prepir, hočem, da se poravnava po besedah apostolovih pred sončnim zapadom. Drug drugemu ne odpustiti, je satansko. V moji hiši pa ni prostora za satana. To je moja želja in moja zapoved.

4. V moji hiši ne sme nihče brezobzirno govoriti zoper one, ki niso navzoči! Pri moji mizi nobenega opravljanja in obrekovanja!

5. V hiši ne trpim nobenega protiverskega časopisa ali knjige. Kar ne spada na mizo, spada v ogenj! Jaz sem vladar znotraj mojega zidovja! Jaz sem sanitetna in policijska oblast v boju zoper vse, kar je nezdravega in umazanega, kar je nevarnega nedolžnosti in npravnosti.

6. V moji hiši ne sme opustiti noben član družine nobeno nedeljo in zapovedan praznik sv. maše. V nedeljo ne opravljamo pri nas hlapčevskih del. V moji hiši ne sme noben član družine v soboto zvečer na kako veselico, da mu ni v nedeljo zjutraj pretežka glava za sv. mašo. Principijelno nobenega "party" v soboto zvečer! Sv. maša velja v moji hiši kot nekaj najvišjega na svetu. Zato hodijo moji ljudje tudi ob delavnikih, če le mogoče, k sv. maši. Jaz tako hočem. To je poglavje v hišnem zakoniku!

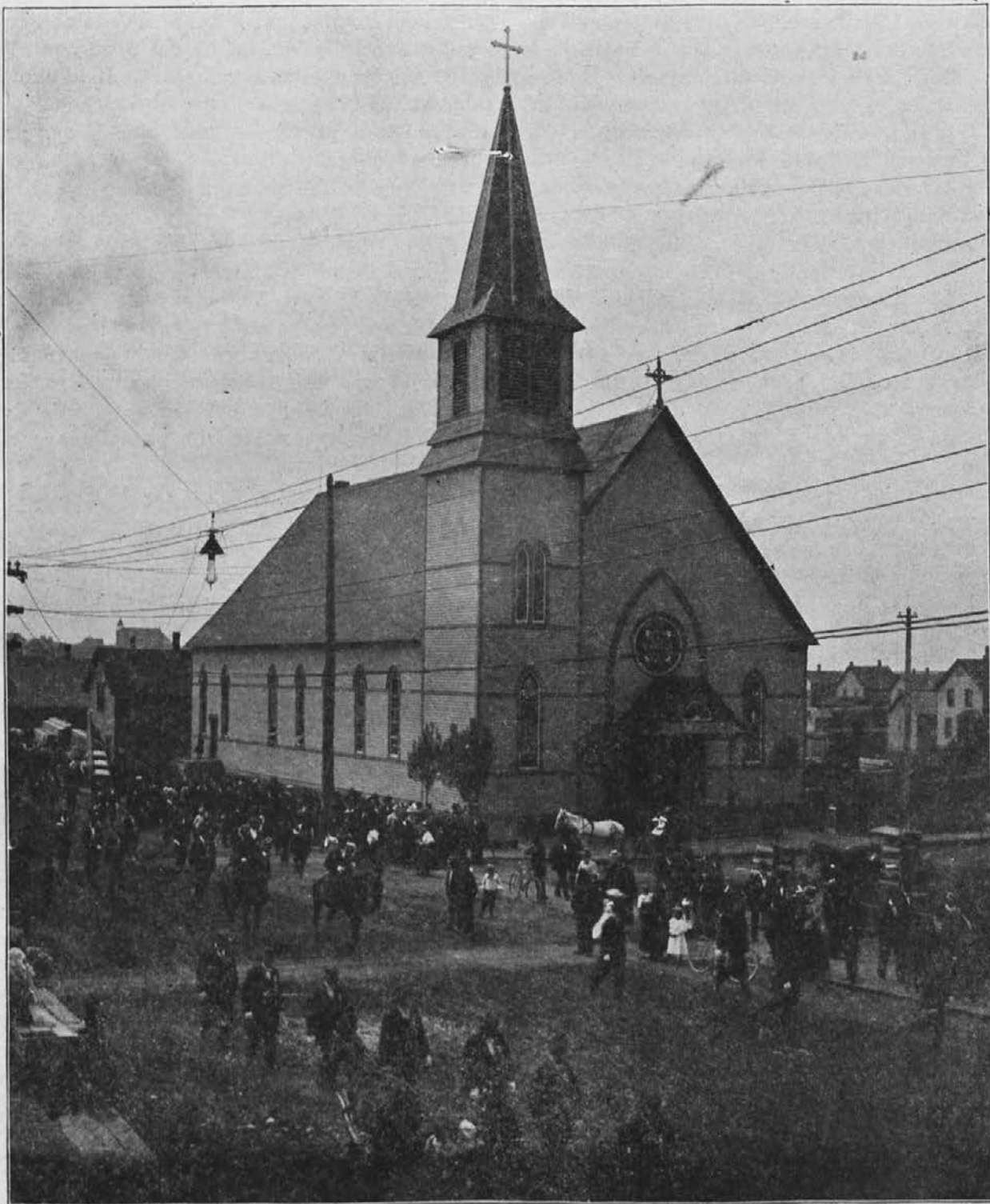
7. V moji hiši je čast duhovnikova in njegov ugled nekaj svetega in nedotakljivega. To je postava!

8. V moji hiši polagamo vestno pazljivost na dostojnost v oblekli. Ako žena ni dovolj močna, da bi hčerke v tem oziru strahovala, potem zastavim jaz svojo besedo. Hišna postava je taka! In postavodajavec sem jaz.

9. V moji hiši brezpogojno ne trpim in ne dopuščam nobenega mešanega in nobenega dvomljivega znanja. Iz moje hiše nobenega mešanega zakona! Nikoli! Prej se bom dal prelomiti, kakor ukloniti!

10. V moji hiši obstoja gotovi hišni dnevni red: ob tej uri gremo spat, ob tej uri vstajamo. Vsi tako! V moji hiši spada večer družini, ne cesti, ne pijančevanju. Gledališču samo izjemoma! In ta izjema se ne dovoli 365krat na leto! Jaz imam ključke od hišnih vrat. Kadar enkrat zvečer zaklenem, naj nihče več ne trka!

Tako dela, tako govori oče, ki veruje v svoje kraljestvo.



Stara slov. cerkev na Calumetu, ki je pogorela.

Duša krščanstva.

P. Aleksander:



KAKOR je duša središče in težišče vsega življenja v tebi, človek, tako je Najsvetejše duša duhovnemu življenju krščanstva. Duša je gonivni motor vseh naših dejanj, duša je ona velika sila v nas, ki nas loči od navadne nerazumne živali, duša je krona, s katero se lahko postavljaš kot gospodarja sveta in se lahko imenuješ kralja vseh stvari. Tako je Evharistija gonivni motor našega duhovnega življenja, vseh nadnaravnih dejanj, Evharistija je veliki studenec, iz katerega naj bi zajemali svoje moči, da ne bomo rili samo po prahu materijalizma in telesnosti, Sveta Evharistija je krona, s katero se lahko postavljamo kristjani in se imenujemo gospodarje duhovnega kraljestva Kristusovega.

Evharistija je skrinja nove zaveze med Bogom in človekom. Skrinja, ki nosi v sebi samega Boga. Večni porok obljube in besede božje, besede miru in veliki evangelij, sveto oznanilo Stvarnika in Odrešenika in Posvečevavca božjega.

Teden za tednom nam jo izpostavljajo, po naši domovini jo nosijo in ž njo blagoslavljajo njive in zemljo, v 40 urni pobožnosti jo gledamo in molimo. Čemu neki nam jo kažejo vselej in vsepovsod če ne zato, da nam kličejo vedno in vedno v spomin: Kristjan, glej podobo svojega posvečevanja, tako si ti monštranca, ki mora nositi Kristusa. Zlata hiša z belim Bogom si. Kristusa nositi v sebi se pravi, obraziti v sebi podobo božjo po načrtu, ki ga je napisal Bog v evangeliju. Obraziti Boga v sebi, o kako lahko je govoriti o tem, kako težko pa je najti poteze božjega obraza, kako težko je te poteze utisniti v sebi. Toda kristjani smo če hočemo biti celi in pravi kristjani, moramo na pot za Kristusom.

Brez skrbi, dragi moji. Pokazal nam je Bog sam, kako najlažje najdeš duhovne barve in duhovne

poteze za božji obraz v sebi. Predaleč nam je on sam, zato nam je poslal na pot pred nami ljudi, ki so bili naše krvi in našega mesa, ljudi, ki bi bili ravno tako lahko grešili kakor mi. Obrazujmo se po obrazih teh ljudi, pa nam bo lahko slediti, oziroma najti Kristusov obraz.

Cel legijon jih je, samo dva obraza si oglejmo. Sveti Frančišek, sveta Terezija, najbolj moderna svetnika. Povejte mi dragi moji, zakaj sta postala svetnika. Zakaj sta danes tako velika Kristusova prijatelja. Ali zato, ker so se čudeži godili po njuni smrti? Ne. Zato, ker sta hodila to pot, ki jo hodi mo vsi ljudje, z ljubeznijo v srcu in s potrpežljivostjo in kar je pred vsem neobhodno potrebno, imela sta neomajno stanovitnost. Svoje vsakdanje dolžnosti in vsakdanje žrtve sta nosila pred Boga, z milostjo božjo sta sodelovala.

Tako so vsi svetniki obrazovali Kristusa v sebi. Tako ga obrazimo tudi mi.

Tako ga obraziti ti delavec. Prenašaj svoje skrbi in težave z voljnostjo, blagoslovi svoje žulje z dobrim namenom, nikar jih ne zastrupljaj s kletvijo, jezo in nepotrpežljivostjo.

Tako ga obraziti mati delavka. Biča te težko življenje, krvavi pot potiš, s trnjem si kronana, težki križ nosiš in kolikokrat si že bila križana. Glej, saj si vsa podobna Kristus, samo bodi tudi voljna kakor Kristus, bodi tudi potrpežljiva kakor Kristus . . .

Vsak ga obraziti v sebi no podobi naših svetnikov. Če nam je daleč Bog. Tako neskončno svet in lep. Niso nam daleč svetniki, saj so nam bratje in sestre.

Pomni: monštranca si. Prazna monštranca nima pomena. Kristusa moraš nositi. Da bi v to monštranco postavil malike: kozarček . . . mošnjiček . . . človeško telo, te Bog obvaruj. Samo Kristus spada v monštranco.

P. Evstahij, O. F. M.

MISEL NA POSLEDNJE REČI

I.

Smrt! Umreti — — !
Kraj, ne vem . . .
Dogoreti
kakor sveča —
Dozoreti
kakor žito . . .
Smrt! Umreti!
In potem?! —
Božje sito:
Skrita sodba!

II.

Sodba, večnost! — — —
Zdaj še neznanka . . .
Človek seje
tukaj na zemlji
brez prestanka,
časek za časkom,
brez odmora — — —
Ah, odgovornost
večja kot gora — ! . . .

Srebrna srca.

(Legenda.)

P. Benedikt Krakar, O.F.M.



CERKVI Matere božje del Pino v Barceloni visi v stranski kapeli stara, temna, komaj vidna podoba gotične Madone. Pred njo visi svetiljka z večno lučjo, okrog nje pa razsvetljuje nebroj podarjenih voščenenih sveč njen sicer tako mračen obraz, za spoznanje svetlejše obličje Kristusovo, njene dolge, okorno naslikane roke in njeno od starosti počrnelo obleko. Poseben sijaj in blišč pa odseva na podobo od stotine in stotine srebrnih src, ki vise po steni, majhnih in velikih, vsakovrstnih, darovanih od vernikov za uslišane prošnje in molitve. Tu vise kot dokaz čudežev, ki so se dogodili, na žebeljih in kljukah, gladko izglajeni ali pa z vrezanimi črkami in verzi in okraski, nekateri so tudi umetno uvezeni v svilo in počivajo pod steklom. Iz vseh pa, velikih in malih, preprostih in razkošnih, neokretnih

kne berač kakor senca za altar, cerkvenik zaklene vrata, pregrinjalo za altarjem se zgane, in v cerkvi zavлада skrivnostna tišina. Starec prestopi, sede na altarno stopnjico in strmi v hladne marmornate stebre v ladji. Samo nemirno goreče luči v kapeli prešinjajo s slabimi žarki temno noč in osvetljujejo dragoceno okrasje Matere božje. Berač sedi in čaka. Vse je tiho, samo zunaj na trgu odmevajo zadnji koraki domov vračajočih se ponočnjakov. Tedaj vstane in se kmalu pritihotapi po zverženem tlaku do kapele. Tu gori večna luč, sveče utripajo, kakor bi se bale za svoje življenje, na stotine srebrnih src se lesketa in zdi se, da podoba Marije plava sredi morskih, od jutranjega sonca ožarjenih valov. Vsa ta svetloba se čudovito odbija od stene in pada na tla, tudi Marijin pogled nekam oživi in motri berača.



in prikupnih, se razodeva hvaležnost darovavcev. Po temotni kapeli razlivajo nežno svetlobo, vlivajo vernikom zaupanje in potrdilo, da njihove molitve ne bodo zaman.

Eno izmed teh src ima prav posebno, izredno obliko. Nenavadna oblika, najbolj podobna debeli kepi srebra. Če se natančneje ogleduje, lahko spoznamo, da je to pravo človeško srce, vlito v srebro. In s tem človeškim srcem, ki visi med tolikimi drugimi, ki niso nikdar živela, je združena čudovita zgodovina.

Nekega dne v mesecu avgustu, ko se je delal že mrak, se je priplazil v cerkev star, reven, zamazan, strgan berač. Po kapeli so se razlivali napolglasni vzdihji in prošnje, pomešani z rezkimi glasovi ključev, s katerimi je cerkvenik dajal znamenje za odhod. Medtem, ko so ljudje zapuščali cerkev, smu-

Previdno se bliža berač podobi, pristavi klečalnik in spleza do nje, kjer s tresočimi prsti prijema in ocenjuje dragocena srca. Eno za drugim pada v njegovo vrečo in se odbija s svetlimi in jasnimi, pa tudi temnimi in zamolklimi glasovi. Natančno pretehta starec vsako srce, predno ga spusti v tatinsko malho in mu tako prizna njegovo vrednost. In dolgo je tako visel v zraku oprt na klečalnik, dolgo, tako dolgo, da je bila vreča polna srebrnih src . . . Ponosno pogleda na pol prazno steno, z zadovoljstvom motri svojo vrečo in kakor zmagovavec nad močnejšim, spleza na tla. Treba bo počakati do zore, da bodo vrata odprta, da se splazi na prosto in spravi svoj plen na varno. Srebro bo treba pretopiti in oddati pri znanem mu trgovcu, ki ne vpraša odkod in zakaj. Kot star in izkušen tat že ve, kako se spravi ukradeno blago v denar. Zato mirno sede, pri-

vleče iz žepa steklenico vina in dve na olju pečeni ribi in prične večerjati, — kitara tam nekje zunaj mu je delala zabavo. Vmes so pretresale zrak sirene in naznanjale prihod in odhod ladij v pristanišču. Tat je sedel oropani steni nasproti in mislil pričeti z jedjo. Toda hipoma so se ostala srca na steni zasvetila v nenavadni luči. Kakor sto mesečnih svetlob ali še več! V cerkvi je bilo namah kakor po dnevu, niti stebri niso dajali sence, tako svetlo je postalo. Mati božja pa je iztegnila svojo roko in prišla roko berača, ki je nesla prvi grižljaj proti ustom.

Tedaj se oglasi božje dete: "Mati, kaj delaš? Zakaj si mi odtegnila svojo roko?"

Devica je odgovorila: "Držim tatu, ki naju je oropal."

Božji otrok pogleda naokrog in upre svoje jasne oči v berača: "Pusti ga mati! Srebro nama ni potrebno. On napravi iz njega denar, midva pa živiva od ljubezni onih, ki prinašajo ta zaobljubljena srca."

"Toda ta srca," nadaljuje Madona, "so prav za prav najina obleka, ki je stkana iz molitve in hvaležnosti. Ali naj bova brez nje tu v altarju?"

"Prodaj tudi srajco s svojega telesa, mati," prigovarja smeje se nebeško dete. "Prodaj vse, kar imaš in daj ubogim in moj Oče v nebesih te bo vesel."

"Toda ta tat ni ubog, delati noče, on ne živi od drobtin bogatinove mize, prisvaja si tuje blago in sicer preišljeno in z naslodo."

Otrok objame z obema rokama mater in prosi: "Izpusti ga! Privošči mu njegov kruh in najino bogastvo. Mati, odpusti mu!"

Ginjena mu odgovarja mati: "Če mu tudi jaz odpustim, ljudje ga bodo zgrabili in kot tatu kame njali."

Tu se obrne nebeški otrok k starcu in mu moli roke nasproti in kliče in joka: "Tedaj stopim pač sam k njemu, ga vzamem v svoje varstvo in zakličem njegovim sovražnikom: kdor je brez greha med vami, naj zažene vanj kamen!" Berač začuti pri tem čudovito mil dih nad seboj, čuti, kako padajo na njegovo plešo solze in kako se dotika njegovega srca roka božje ljubezni. Neizrečena blaženost ga še enkrat preleti, nato čuti, da je roka zopet prosta, da je svetloba izginila in da je vse tako, kakor je bilo preje . . .

Ko je cerkvenik zjutraj odprl vrata, je smuknil iz cerkve star, strgan berač. Nič dobrega sluteč ga je hotel ustaviti, toda starec se mu je ročno izmuznil in zbežal med cestami. Cerкvenik se vrne v cerkev in vse pregleda: nobena stvar ne manjka. Okrog Marijine podobe se blešče srebrna srca. Na podstavku stebra najde pražno vrečo, pobere jo in opazi, da je mokra . . . Niti dozdeva se mu ne, da od solza berača, ki je jokal iz dna skesanega srca.

Teden dni nato so našli v zapuščeni sobi starca mrtvega; lakota mu je prerezala nit bednega življenja. Okoli njega je bilo razpostavljenih več ukradenih predmetov, na mizi pa je ležal list z napisom in prošnjo, da naj te stvari vrnejo lastnikom, katerih imena je napisal, njegovo telo naj prodajo anatomskega zavodu vseučilišča, za izkupiček pa naj njegovo srce balzamirajo in s srebrom prevlečejo ter ga obesijo na steno k podobi Matere božje del Pino, ki se mu je prikazala in mu obljubila večno blaženost.

Ustregli so njegovi želji in od tedaj visi to nekdanje živo človeško srce sredi toliko drugih src, ki so mrtva, ki tudi nikdar niso bila in živela in glasno priča in oznanja čudežno moč te Marijine podobe.

Po K. Münzerju.

Basen o piščancu.

Janko Poljanček:

Pišče je rastle v jajcu; komaj, da je čutilo skrivnost lastnega bitja. Nekega dne pa je začutilo, da živi, zadelo trdo na lupino, ki ga je obdajala in ščitila. Zazdelo se je piščancu, da svetovje napolnjuje. "Jaz — kako velikansko bitje! Vesoljni prostori so pretesni zame! Toda glej, nekaj se svetlika! Je li mogoče, da biva še drugi svet razen tega, ki ga čutim jaz in napolnjujem do vseh skrajnosti?! Pretesno mi je. Dobro! Poglejma na drugi svet! Udarilo bom s kladivom svojih ust, jaz mogočno bitje!"

Prebilo je pišče lupino in spoznalo, kako je neznanatno.

V večnosti bo videl marsikdo, kako je majhen. . .

Ali ve piščanec, dokler še v jajčku počiva, da bdi nad njim dobra ljubeča koklja?!

"Marsikdo na tem svetu se ne zaveda, koliko dobrot prejema od Stvarnika svojega.

Na drugem svetu bo spregledal.

* * *

Jedva sta dva petelinčka dorasla, sta se pričela "kljunčkati".

Namesto, da bi pobirala hrano! —

Ljudje pogosto odpirajo usta, da se medsebojno žalijo.

Namesto, da bi s svojim jezikom častili Gospoda Stvarnika.



GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Bernard.



Novi ljubljanski vladika, pre-svetli knezoškof dr. Rožman, nam je poslal kot odgovor na naše čestitke sledeče pomenljivo pi-smo:

Ljubljana, 15. 9. 1930.

Prečastiti p. provincijalni komi-sar!

Iskreno se Vam zahvaljujem za pismo z dne 30. avg., katerega ste mi pisali v imenu Vaših sobratov v Ameriki.

Samoposebi se umeva, da škofova skrb in ljubezen ne sme imeti istih mej kot teritorij škofije, ampak da gre podvojena za vsemi onimi verniki, ki gredo za kruhom daleč preko ozkih meja škofije. Škofova ljubezen je dosti močna, da prebrodi tudi ocean in sega tja v novi svet. Četudi mi bržkone nikdar ne bo dana prilika, da bi osebno obiskal Vas in Vaše ljudi, v ljubezni Srca božjega in v medsebojni molitvi zlasti pri memento v sv. maši, smo si pa vendar blizu in se zajedno trudimo, da vse pridobimo za Kristusa in spravimo duše v nebeško domovino bodisi v stari kranjski deželi, ali pa v Ameriki.

Prosim Vas, da raztolmačite svojim dragim sobratom ta moj pozdrav in mojo zahvalo s prošnjo, da tudi zanaprej duhovno v Srcu Jezusovem po Mariji Pomočnici združeni delujemo za isti veliki cilj, za kraljestvo Kristusovo v dušah.

Želeč Vam in Vašim obilico božjega blagoslova

pozdravljam udani Vam

† **Gregorij Rožman**, škof.

Z veliko skrbjo pregledujemo v včasih imenik naših naročnikov. Lepo število našega lista gre širrom Amerike vsaki mesec in povsod ga radi berejo. Hudo je pa to, da so premnogi naročniki zelo zaostali z naročnino. Po celo leto in več nekateri dolgujejo, pa se jih zavaljo slabih časov kar ne upamo tirjati. Še jim pošiljamo list in upamo, da bodo vsi še kdaj poravnali zaostali dolg. Kar naprej pošiljati na upanje je pa tudi prav težka stvar. Morda bi pa nekateri le mogli že takoj sedaj poslati nekaj dolarjev in poravnati naročnino — ?

Z obiska v starem kraju se je vrnil br. Akurzij, ki je znan vsem našim bravcem kot večleten upravnik našega lista. Dobro se je imel, pravi, le zdravje mu ni hotelo prav služiti. Za sedaj se pa ni povrnil v Lemont, ampak je ostal za pomočnika pri Very Rev. Benignu v Johnstovnu. Tam pri sv. Tereziji kujejo velike načrte za bližnjo bodočnost in Father Benigen so pisali, da je br. Akurzij tam potreben za pomoč pri tistem kovanju. Zato smo ga pustili v Johnstovnu in obema kovačema želimo prav lepih uspehov.

V "officu" je nastala po odhodu br. Akurzija velika vrzel. Za čas počitnic jo je zelo dobro in v splošno zadovoljnost zamašil Frater Pius. Nedavno tega se je pa pričela šola in spet je nastala vrzel. Na izpraznjeno mesto je sedaj stopil br. Antonin, ki je kot kolektor za "Ave Marijo" — prav

po lepi rajbniški navadi — po cejli Ameriki znan. Tako je rekel, da bo v officu delal samo nekaj časa, potem je pa spet mahnil na kolektnje. Ker bi ga pa mi radi kar doma obdržali, bi nam vsi prav zelo ustregli, ako bi kar precej poslali vso naročnino! Dajte, dajte!!

Vrtnar nam je ušel, to se pravi, br. Bonifacij se je preselil od nas k sv. Štefanu v Chicagi. Tam doli že dalje časa niso imeli poklicanega kuharja. Med počitnicami jih je obskrboval s posvetnimi potrebami br. Marcel, pa je moral tudi v šolo. Zato se je sedaj poverila častna kuharska služba pri sv. Štefanu br. Bonifaciju. Na vrt k Mariji Pomagaj je pa bil poklican br. Viktorijan iz Johnstowna. Obema želimo obilo uspehov!

Novicijat je končal in neslove-sne obljube za prva tri leta napravil br. Lenart Bogolin iz Chicage. Sept. 24. je prinesel njegov slovesni dan. Imel je precej gostov iz Chicage in Jolieta. Sedaj je nastopil šolo v modroslovnem oddelku naše šole. Bog daj srečo! Frater Lenart je znan tudi kot dober pesnik. Za sedaj kuje svoje verze le v angleškem jeziku, ker pa zelo napreduje v slovenščini, bomo gotovo doživeli čas, ko bo naš pesnik tudi po slovensko pesmi koval.

Iz Euclida, Ohio, se je vrnil k nam Father Edvard. Skoraj tri mesece je stražil sv. Kristino in njene farane med odsotnostjo

Rev. Vukoniča, euclidskega župnika. Father Edvard ima ogromno žlahto v Clevelandu, vendar je že komaj čakal, da je zpet prišel nazaj v ljubi Lemont. Dobrodošli! Kam pa prihodnjič? . . .

* * *

K sv. Štefanu v Chicagi je odšel tudi Fr. Rev. Alfonz Marija. Dobro se počuti, čeprav ga včasih v želodcu ščiplje. Gospod zdravnik ni nič kaj zadovoljen z njim. Father pa pravi, da je doktor na 22nd St. sicer dober gospodar, treba je pa klicati še druge zdravnike na pomoč. To so taki, ki imajo svoje diplome od same-

ga gospoda Boga. Tako pravi Father in dela in misli, kot bi bil popolnoma zdrav in čisto mlad. Vse dobro!

* * *

Pod vodstvom Fathra Hugona se je pričela po prazniku sv. Frančiška zopet šola pri nas. Med profesorji sta še ostala tudi Rev. Salezij in Rev. Benedikt. Zdaj bo pa šlo kot namazano. Naši študentje bodo kmalu z vsemi filozofskimi žavbami maziljeni. Felix principium!

* * * *

Poslavlja se pisavec "Glasov od Marije Pomagaj". Nekaj zavoljo tega, ker se je povrnil v Le-

mont Rev. Hugo, začetnik naših "Glasov". Spodobi se, da jih spet sam vzame v oskrbo. Nekaj pa zato, ker se o dosedanem pisavcu "Glasov" na skrivnem šepeta in javno govori, da ga žilica nikjer dolgo ne drži. Zdaj se prime tega, zdaj onega, pa kmalu zopet prebere službo. Te dni se je preselil v La Salle in se dela, kot bi bil en kos fajmoštra pri sv. Roku. Sam Bog ve, kako dolgo?! Pa to naj že bo tako ali drugače, "Glasovom" reče in zapiše: Good bye! Prihodnji mesec ima na tem mestu besedo oča Hugo! On bo povedal vse drugo!!

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Iz srca se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo in prilagam \$2.00 v dar.

A. W., Pittsburgh, Pa.

Najpristraneje se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo, za ljubo zdravlje. Pošiljam v svrhu širjenja lista \$3.00.

A. V., Ely, Minn.

Najlepše se zahvaljujem presvetemu Srču Jezusovemu in Marijinemu, za uslišano prošnjo. Priložim v dar \$5.00.

Josipina Filipič, Moon Run, Pa.

Najlepše se zahvaljujem presvetemu Srču Jezusovemu in Marijinemu za srečno operacije moje hčerke.

G. J., Eveleth, Minn.

Najlepše se zahvaljujem presvetemu Srču Jezusovemu in Marijinemu za prestano srečno operacijo mojega moža. Sprejmite v dar \$2.00.

Frances Novak, Pueblo, Colo.

V molitev priporočamo našo dosmrtno naročnico Mrs. Mary Bevec, ki je umrla v Cannonsburgu, Pa. Bila je velika dobrotnica lista Ave Maria. Za vsako dobro stvar je imela vedno odprte roke. Njeno gostoljubnost so okusili zlasti vsi zastopniki Ave Marije. Bila je tudi dobra krščanska mati in zavedna Slovenka. Njena družina je bila pravi vzor katoliške družine. Tudi je svoje otroke lepo naučila slovenskega jezika, ne samo govoriti ampak tudi čitati. Ti pa, naša blaga dobrotnica, počivaj v miru in uživaj plačilo pri ljubem Bogu. Ostali družini in sorodnikom naše globoko sožalje.

Darovi v blagu:

Mrs. Cook je darovala 8 parov zimskih nogavic in 2 brisači, kar nam je seveda zelo prav prišlo. Bog plačaj! Še drugim se topla priporočamo.

Darovi za cerkev in Ave Maria:

Mrs. Frances Urh \$2.50, George Nemanic \$2.50, Terezija Aufderklam \$2, Marija Pavlešič \$5, Mary Uljan \$1, Sister Sabina \$2, John Udovich 50c, Maria Kostelec \$1, Dr. Anton Skur \$1, Družina Stimec \$5, A. Paulin \$1, Mrs. John Kočevar \$2, Ivana Kirn \$1, Martin Butala \$3, K. Osterman \$1.

Darovi za kolegij:

Mary Goričar \$1.47, Frances Mohorič \$1.

Za apostolat sv. Frančiška so poslali:

Mrs. M. Fear \$5, J. Kastelic \$5, Joseph Mervar \$20, Mary Habjan \$10, Frank Fink \$30, Mrs. Kobal \$1, Ana Sasek 50c, Frances Zakrajšek \$10, Apolonija Mrak \$10, Anton Zaveršnik \$4, Mrs. Frank Godič \$10, J. Kastelec \$10, Mrs. B. Gasper \$10, Mary Zouta \$10 (zadnjič je bila pomota), Luka Kušar \$10, Anton Kušar \$10, Anton Zouta \$10.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv.

Tereziji:

Mrs. Kremesec \$1, Frances Novak \$2, Ana Koren 50c, neimenovana \$1, J. C. \$2, N. N. 50c, Anton Zagorec \$1, Agnes Keler \$1.10, Mary Toplišek \$1, Mary Bizjak \$1, Frances Roic \$1, Johana Hočevar 50c, Mary Gornik \$1, A. Vugina \$1, Joseph Fajfar \$1, Frank Zokal 50c, Mrs. Frank Zokal 50c, Angela Dijak 50c, Marko Bluth 20c, Mary Trunke 50c, Johana Kastelec \$1, J. Sudašič 50c, Pavel Mikula \$1, Mrs. Burgar \$1, Mrs. Perušek \$1, Mrs. Kirn 50c, Neimenovana \$1, K. Osterman 50c.

Za sv. maše so poslali:

Marija Pavlešič \$5, Ana Princ \$2, Frances Kukman \$2, Helen Zore \$3, Mrs. Antoinette Terlep \$2, Mrs. Urh \$2, Joseph Drčar \$1, Mrs. Sinkovec \$1, Mrs. Kremesec \$9, Frances Novak \$3, Ana Koren \$2, Alojzija Umek \$1, Mrs. Jalovec \$3, Mrs. Frances Stark \$1.50, Mrs. Grčar \$1, J. C. \$3, Johana Žužek \$5, Mrs. Jernej Laurič \$1, Mary Trlep \$2, Ganie Stariha \$1, Mrs. Laurence Reid \$1, Frank Papež \$2, Mrs. Kobal, Jr. \$1, Mary Srebenik \$2, Mrs. Povše \$1, Mrs. A. Jurčič \$1, Mrs. Russ \$2, Veronika Zalek \$5, Mrs. Jelenčič \$1, Agnes Keler \$1, Mrs. Anšek \$1.50, Družina Mohorič \$1.50, Joseph Muhič \$1.50, Frances Starman \$1, Helen Stuths \$1, Joseph Taucher \$2, Mrs. Frances Roic \$2, Frank Hočevar \$1.50, Johana Kočevar \$2, Mary Zorec \$1, Mrs. Kočevar \$6, Mrs. W. Zimmerman \$1, John Udovich \$1, Mrs. Martin Veršek \$5, Joseph Stariha \$1, Joseph Skubic \$2, Frank Mihovar \$1, Družina Stimec \$5, Mrs. Miller \$10, Mary Gornik \$1, Enna Koropec \$3, Mara Thomas \$2, Anton Baznik \$1, Mrs. Fraus \$1, Frances Novak \$3, A. S. \$1, Frances Cholinski \$1, Leonard Frances Cholinski \$1, Johana Dobnarovič \$1, Mrs. Shircel \$2, Mary Kristan \$1, Fabijan \$2, Mary Prah \$1, Mrs. Geo. Kodrič \$2, Joseph Fajfar \$1, Mr. Kristopher \$2, Katie Petrovič \$2, Mr. Fr. Zokal \$1.50, Ana Lopert \$1, Katarina Kropce \$1, Mary Prstav \$3, Joseph Vičič \$2, Mrs. J. Riordan \$2, Mary Skulj \$5, Agnes Patrich \$1, Jakob Dolinar \$1, Mrs. Frank Zokal \$1.50, Bertha Culik \$1, Mary Zupančič \$1, Frances McKenecan \$3, Mary Grahek \$1, Mrs. Zimmerman \$2, Frank Gabriel \$2, Maria Dolars \$5, Mrs. Ignac Fink \$1, Terezija Habjan \$1, Margareth Golob \$1, Ivana Mrkun \$1. (Dalje prih.)



Naši mladini.

LITURGY AND THE LITURGICAL MOVEMENT.

Frank M. Scheringer.

Editor's Foreword:—This is the first of a series of articles on the Liturgical Movement in this country, which will be prepared by Mr. Scheringer, who is a student of Theology at the St. Paul Seminary, St. Paul, Minn. In view of the fact that such tremendous strides are being almost daily made and manifested, we deem it our duty to bring this mighty and concerted Movement to the close attention of our young Slovenian people.

Liturgy? Liturgy? What does it mean? And the Liturgical Movement? What sort of drastic reform does this signify? In order to fully appreciate the significance of the Liturgical Movement, we must define our terms, commencing with the word Liturgy. Etymologically, it stands for a public service or function: but—you will say—it must mean more than that. It does. The Church, with her divinely guided and infallible judgment, adopted the term and used it to signify **the worship which she renders to God in the name of the entire Christian people**. When the Liturgy is celebrated, the Church praises God and imparts the Christ-life to all the members of the Mystical Body of Christ (which is the Church). By Liturgy was usually understood the glorious ceremonies of the Church, the mystic splendor of her Gregorian Chant, the beautiful nicety of her rubrics, the princely magnificence of her vestments. As we now understand it, it entails a great deal more than these externals of worship; these are purely secondary in importance to one's understanding of the Liturgy, they are the background which the Church has arranged for the mighty panorama of Golgotha, which is set before our eyes every time we attend the Holy Sacrifice of the Mass. Of **initial** importance in the Liturgy is the Unbloody Sacrifice of the New Law. After it, come the Sacraments, the Sacramentals, the Divine Office, which is the myriad-voiced prayer of the Catholic priesthood, and the Ecclesiastical Year. As one eminent liturgist has succinctly put it—"the two conceptions of the Liturgy are related as shell and kernel." Now we have seen what the

Liturgy means. **The Liturgical Movement therefore is the sum of all the efforts exerted today to bring the faithful back to active participation in the liturgical acts and prayers of the Church.**

It is no longer novel to those who interest themselves in religion to see that the Church is in the throes of a gigantic movement in this country and abroad—a tending to the spirit of the early Christians, a tending to the reproduction in its members of that vital principle of the early Church, which was nothing more nor less than the active participation of the members of Christ's Mystical Body in those acts of piety, which constituted the life of the Church. This Movement is destined to properly orientate the spiritual life of our stagnant and passive Catholicity, which orientation cannot but engender virile, vital, pristine Christianity in it. The crying need of the Church today is unified strength and enthusiasm coordinated in a zealous Lay-Apostolate! This can be realized only when we live with the Church the life of Christ! Recall the wonderful **communila** spirit of Christ's first followers—they prayed together, lived, suffered, died, and rejoiced together! Ah, that was a Lay-Apostolate! They prayed with their priest, they prayed the Mass, which Christ instituted, they **actively participated** in the daily life of the Church. They were not passive attendants at this most solemn of functions. They lived with Christ, in that they consecrated themselves anew at each Holy Sacrifice. How different it is today! No longer do the people pray with the priest as of yore. Did I say no longer? That must be modified when a consideration of the vast influence, which the present return to Christ is waging in our midst, is made.

The Liturgical Movement! Just as soon as Pope Pius X ascended the chair of Peter, he sent forth a clarion call to the faithful in his MOTU PROPRIO of Nov. 22, 1903. He inaugurated the Movement when he declared to the world that "the active participation of the faithful in the holy Mysteries and in the solemn and public prayers of the Church is

the **primary and indispensable source** of the true Christian spirit." The motto of the Liturgical Crusade would be the inspired words "Instaure Omnia in Christo," i. e. to renew or re-establish all things in Christ. We were to pray the Mass as the early martyrs and saints did, not pray during the Mass. We were to cooperate actively with the grace of God in the reception of the Sacraments, we were to make frequent use of the Church's heavily-endowed Sacramentals, we were to lift our voices in unison in a paean of glory and praise to the Creator and Redeemer. We were to live with the Church, in the Church, and for the Church, and hence for Christ, because the Church is the Mystical Body of Christ. If we live the life of the Church, we live the life of Christ, when we live Christ's life we partake in a sense of His Divinity, we have a foretaste of future bliss! How sublime and inspiring is the thought! How close we can be to Christ and how easily we can attain this intimacy! Every time a Catholic is an active participant in the mystic renewal of the Undying Sacrifice, he approaches closer to Christ by his faith and love.

Did the world hearken to the voice of the Vicar of Christ? Thank God, the success of the Liturgical Movement is every day becoming more apparent. The Liturgical cause is everywhere gaining new and zealous adherents, it has firmly entrenched itself in the curricula of Catholic Schools. It is becoming increasingly evident in the Arts today. Note the graceful, spiritual, and upwardly-soaring-as-a-prayer lines of our statuary; no longer do we see ugly and uninspired sculpture. Note the upheaval which it has wrought in musical circles, how Gregorian Chant, the quintessence of chaste, elevating, and celestial melody is gradually replacing the sensuous and brazenly secular melodies which operatic composers injected into their Mass-compositions. Note how many of the popular prayer-books are enclosing the Mass, printed in Latin and in the vernacular, instead of a series of private devotions, such as Novenas, 30 day prayers, special prayers for favors, etc., which are truly good in themselves but must be relegated to the background when the Mass commences. **It is the Mass altogether that matters.** Nothing is so vital to our spiritual life as the graces of Christ, which we can obtain only through the channels given by Him to the Church. The participation of the faithful in the celebration of the divine Mysteries and in the praises of God is ever growing more active and vigorous! European successes are being paralleled in this country! The Movement in our land had its birth at the Benedictine Abbey in Collegetteville, Minn., where a Liturgical Press has gained a firm footing. Brochures on the Liturgy in

its every aspect and pamphlets without number are there procurable. Their bi-weekly periodical, the **Orate Fratres** (pray, brethren) is contributed to by the leading Liturgists in this country.

I trust that this short paper has shown in a general way the meaning and significance of **Liturgy** and the **Liturgical Movement**. So vast are the fields before one that it is difficult to write briefly concerning even one aspect. In following articles I shall describe and trace divers aspects of this Movement in our country.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)



HE handmaid of God, Sister Death, was approaching to lead the knight of God, blessed Francis, before his Lord to receive a merited reward.

The last days of the life of Francis were radiant with a supernatural beauty. With song upon his lips the saint went to meet death, so his biographer, Thomas Celano, tells us.

For many years he had suffered from gastric disorders, in his later years his eyes also troubled him. According to prevailing custom they tried to cure his eyes with fire — by holding a red hot iron close to his eyes. When Francis saw the red iron he was in the first instant exceedingly frightened. Then he made the sign of the Cross over it and said: "Brother Fire, that art among all things specially beautiful, be merciful to me this hour. Thou knowest how I have loved thee always, be kind to me now."

When the physician gave him the truth that there was no longer any help for him Francis delightedly exclaimed: "I greet thee, Sister Death!" And he added to his "Song of the Sun" yet another stanza most glowing of them all.

"Thee, O Lord, praise be given through our Sister Death

None living her ever can escape.

Woe to him who dieth in sin so deadly!

O blessed are they who live according to Thy will divine,

No second death shall e'er befall them."

For a time he lay ill in the episcopal palace of the Bishop of Assisi. Yet a prisoner he felt himself to be in the illustrious palace. He suffered too much from homesickness for his own barren Portiuncula. He asked and pleaded to be taken there to die where

the Lord God had so completely claimed him, where he had served God so happily for so many years.

They granted his request. When on the way he asked the Brothers to pause and to place his stretcher upon the ground in front of the hospital of the Congregation San Salvatore (of the Holy Redeemer) where in the beginning of his conversion he had tended the lepers. Once again he desired to see his beloved native Assisi, as much as his poor sick eyes were able to see. He pulled himself up ever so little, raised his small withered hand in benediction upon the city on the mountain-side, with the wish that there in all time the word of God would be honored by everyone, at all times everyone would live according to it.

At the little Church of the Portiuncula his best loved brothers, Angelo and Leo, sang for him his "Song of the Sun" over and over again.

Upon Saturday, the fourth day of October 1926, when the first shades of night began to fall on the humble monastery wall by the side of Portiuncula, Francis at the age of forty-four calmly returned his great and holy soul to the Eternal.

On the instant, upon the straw-thatched roof of his narrow abode dropped a choir of sky-larks and their song accompanied this poetic soul to the harmonious joys of heaven . . .

* * *

If the life of St. Francis is to our conscience and to our life, a mirror, then it is to our heart a most sweet and marvelous song. Thanks be to Thee, O God, thanks be to thee, poet of life, St. Francis, for this soaring, enchanting song.

Amen.

Francis and the Leper.

In the early dawn of youth was Francis then, the son of Peter Bernardon, a merchant in the Italian city of Assisi, situated high upon the mountain side. Subasio casting the gleam of its grey-white houses far across the blessed, peaceful Umbrian country.

Although in the flower of youth he was already as pliant clay in the hands of the divine Potter.

In the smelting house of one year's imprisonment in neighboring Perugia, and the severe illness — in these the heavenly Goldsmith purged the soul of Francis of its youthful thoughtlessness and seeds of high-flying worldliness; and made the youth serious and contemplative. He transformed him into a seeker of the higher values and beauties than the world and the deeply rutted road of life in Assisi could give him; a searcher of new paths, yet unknown, but already half-perceived ways to peace and happiness of heart, to the beginning and source of peace and happiness, to God.

The amusement of his companions, which not exactly crude or offensively vulgar, called to him no more, gave him not the former satisfaction. Partly they seemed too frivolous and too trifling for him, and the carefree, often times thoughtless laugh of his friends aroused in his heart longing for the higher and more beautiful things, now an echo and re-echo more akin to crying than laughing — partly too heavy, like drink which leaves the drinker with a headache. Songs, which but a short time before, he so enjoyed singing with his comrades, many songs which he himself composed, and which the youths of his own station, carefree, life-loving, sang in the city streets upon beautiful evenings and warra nights; these no longer held for him any charm. They seemed to him to be without depth and sweetness; he even felt physical pain when he listened to them behind the drawn curtains of his chamber in his father's house.

Restless was the young heart of Francis as is restless the bird newly captured that frightened and afflicted seeks an escape and freedom. All restless was the soul as if it sensed the proximity of new, great events. Companions came singing past his house, stopped under his window, called to him inviting to join them; but Francis refused to answer. As they continued on their way into the city he bowed his head deeply, covered his face with both his hands, meditated long and profoundly: "What is this that speaks to my heart night and day and gives me rest neither asleep nor awake?"

He meditated long with unrest and pain. But always his soul traveled in some sort of a circle, in unpierced darkness, and could find no right path, no outlet in the circle; like a child stumbling when upon a dark night he has wandered and knows neither where nor whither.

(To be continued.)

WESTWARD HO!



THE second and third days of my trip were full of wonders. I think I shall never forget the tingling delight I experienced when early the next morning I caught sight of the Rocky Mountains rising abruptly from the plains. From the distance, they seemed more like a mirage than a reality, but on coming to Glacier Park, where we stopped for several minutes, I realized they were a beautiful, awful reality. To those for whom mountains have been as much a part of their daily lives as the sun is for us all, it may seem strange that anyone should be so enraptured by them, but I have always loved hills — have liked even the

knolls that broke the distance and seemed to make the world just a bit smaller,—and to see colossal hills whose tops pierced the clouds, left me all a-thrill and “all eyes” for the rest of my trip.

The lodge and the railway station at Glacier Park are made entirely of logs in a very picturesque style. Your eye roves over grounds, gay with multi-colored flowers, over the buildings and then to the wooded mountains, rising behind like a curtain drop in a stage setting. Your nose, too, is delighted with the fresh mountain air, a mixture of pine and cedar and wild flowers and, snow? It must be. If I had had my way about it, the train would have made a more leisurely stop, but there was no questioning the porter's “All aboa'd” and perish the idea that one's best smile can stop a train!

Twelve miles farther on, we were at the Continental Divide called “Summit,” an altitude of five thousand two hundred and thirteen feet, the highest in our journey. A few miles beyond we came onto the Flathead River, whose peculiar coloring—sometimes like copper sulphate and then a deep turquoise—was another wonder of the day. The water is clear and seemed colorless in itself, for the rapids were always like a mound of tulle, but the river bed is composed entirely of flat stones colored gray and red which, underneath the “blue” water, make a beautiful tile pattern in red and green. The train follows the river canyon wherever possible so that flowing water was part of the scenery the greater part of the time.

Natural beauty such as that is indescribable, for it can never be compared with the artificial. Yet there are people who seem to be actually bored with it. I remember turning to a fellow passenger and rapturously making the trite remark, “Isn't it beautiful?” and she returned with a mere inane, “Isn't it lovely, though?”—and yawned. For a minute I wanted to “swop” her. Others realized better what it means to see such lavish artistry for the first time and were kind enough to call my attention to especially interesting spots. We could see in the distance Scalplock mountain, Double Mountain, and Mt. St. Nicholas, which is nine thousand three hundred and eighty-five feet high,—all within the sixty miles that is Glacier Park.

As far as we could see, no mountain is barren of vegetation, but large areas have in the past few years been devastated by fires. These burnt over districts will in time be again thickly wooded, but we must remember that a coniferous forest is young in a space of time in which we mortals are born, are young, and are aged.

The Wolf Mountains divide the Flathead river from the Kootenai (another blue-green stream).

Somehow these seemed more solid, more immense than any of the ranges I had seen before. An entire cloud that happened to pass between the sun and the earth was shadowed on the mountainside.

Western Montana is still a lumber region as is the eighty miles of Idaho that we traversed. Here and there we spied lumber chutes which are wooden troughs built on the side of the mountain, down which the logs are rolled to the river or log pond below. Almost every railroad station has its saw mill, though only a few were in operation.

Somewhere in Idaho we came onto a region several hundred acres in extent and marveled at the bumper crops of grain, alfalfa, and potatoes that were being grown. The grains were still green and the potatoes just in bloom, though that was the first day in August. Dairy cattle could be seen on all the farms. This was, I think, the first section of diversified farming since we left Minnesota. Several of us were discussing the “oasis” when we passed a sign reading: “This region was a lake in 1923.” Think of it! The farms are criss-crossed with ditches, evidently to prevent flooding in Spring or during heavy rains. Perhaps, some day, the waters will reclaim their lake bed, but until then, what a lot of seed will grow into a bountiful harvest and how many mouths that harvest will feed!

At seven that evening, we were in the state of Washington and again in a lumber region. It was already night by the time we reached Spokane, so I can tell you nothing about it. I wish there hadn't been a night between those two days, for there was so much to see and if both, the porter and the conductor hadn't warned me that I must be ready to change trains when we arrived at Portland the next morning at seven-thirty, I would have missed seeing Mt. Hood.

As it was,—well, you see,—I was traveling “incognito” and I didn't want a party of railroad officials awakening me and telling me where to get off at (literally), so I roused myself as early as five o'clock and I caught a glimpse of Mt. Hood, just as the sunrise made a silver pyramid of it. It is almost a perfect cone from one angle, all covered with snow. Travelers have called it the most beautiful mountain peak in the world, so you need not take my word for it if I tell you that seeing it, alone, is worth a two thousand mile journey.

The entire trip over the north bank of the Columbia is a succession of world famous scenes. The river itself is wide and turbulent, dotted with islands, or rocky and white with rapids. Several fish wheels were lying idle, but we did see one fish boat in operation.

Just before reaching Portland we crossed the Columbia and then we were in Oregon. The "City of Roses" reminded me of St. Paul, because of the river so near or because the residence district is "up on the hill."

From a train one always sees a city's "backyard," but if flowers grow so profusely in the "backyard," what must her "front yard" be like! Truly, however lowly the shack that was someone's home, there were roses somewhere about,—or giant dahlias or sweet peas,—and just for that, I want to see Portland at her best some day.

At the depot I was met by a railroad representative. This service is extended to all who de-



Annabelle Kraus in njen bratec pri lurški votlini v Providence Heights, Ohio.

sire it and we inexperienced travelers certainly appreciate it. At eight-ten I was on the southbound train beginning the last leg of my journey through the Willamette valley to southern Oregon.

The valley lies between the Coast Range and the Cascades and seems to be Oregon's horn of plenty. Within its confines are orchards, hop fields, grain fields, truck gardens, sawmills, dairy herds, apiaries,—all that a fertile country can produce.

In the middle of the afternoon the scenery became more rugged, more wild, and lonely. We passed through tunnels frequently and several times

the train followed short loops so that we who were in the day coach, could see both the engine and the observation coach. It seems almost as if the train were darting back and forth looking for a pass over the Cascades and it finally finds it in spying Cow Creek Canyon, which beckons to it and says "Follow me." Here for miles and miles one sees no habitation, no sign of civilization other than the track and the telegraph wires. The stations consist of a little shack and the keeper's shanty—that and only that. Some of us pity a life like that, others of us envy it.

The last fifty miles were long ones for me. A day in the coach car is so likely to give one "a pain in the neck" even with an extra pillow (that, I dare say, was the envy of all my fellow passengers), and with scenery as absorbing as it was. Besides, at my destination, I was to meet for the first time some two dozen relatives and what could be more interesting than that?

And then I arrived, bag and baggage. From the waiting crowd I picked out someone whom, I thought, I would like for a relative and, sure enough, he saw me and asked, "Aren't you E.?"—Just so I said "Aren't you Uncle A.?" And that the end of a delightful trip and the beginning of a stay in this wonderful West, where only the sun and the stars seem to be just exactly as they are "back east." Shall you be very much bored if I tell you more about the West? There is so much to tell and so little to tell it with!

"The Duchess."

PROVIDENCE HEIGHTS SEES BARAGA CELEBRATION

By Albina J. Wahcic



HE nation that will not and does not know how to value her great men is not worthy to live." These words were spoken by one of the speakers on Sunday, October 12, to the thousands of people gathered before the Chapel of Our Lady of Lourdes upon the friendly hill and shrine at Providence Heights. The largest Slovenian community in America appointed that day to commemorate the one-hundredth anniversary of the coming to America of our greatest and most worthy American Slovenian, pioneer among the Slovenian missionaries, and the first Slovenian Bishop, deceased Friderik Baraga.

A more beautiful autumnal day for this celebration could not have been imagined nor expected. The significance of this memorable day and the excellent weather invited to this enchanting and holy place about 7,000 of the faithful. All four Slovenian parishes of Greater Cleveland were represented: St.

Vitus, St. Mary's in Collinwood, St. Lawrence's of Newburg, and St. Christine's of Euclid.

Even before 2 o'clock on Chardon Rd. hill a large crowd of people had already gathered in various groups, from where they marched in procession singing and praying towards the Chapel of the Blessed Virgin. It took more than one-half hour for the great mass of people to reach the destination. How enchantingly echoed from that hill the beautiful Slovenian hymns in honor of the Blessed Virgin sung by the united choirs of approximately one hundred voices directed by Mr. Ivan Zorman, our ardent compatriot and organist at St. Lawrence's. Indeed, so wonderful a manifestation of fervent and faithful Catholic Slovenians has not been seen for a long time in Cleveland. It was noticed that the young people were also well represented.

About three o'clock in company with the Reverend clergy (sixteen in number) came a group of little girls dressed all in white, members of the Orphanage of the Guardian Angel. These were preceded by a band and followed by the Rt. Rev. Joseph Schrembs, D. D., Bishop of Cleveland, and his attendants. The Bishop esteems the memory of Friderik Baraga highly and is a great friend of the Slovenians in Cleveland. The celebration was opened by Rev. B. J. Ponikvar, Pastor at St. Vitus. The Rt. Rev. Bishop then discoursed for the better part of half an hour.

Since the Rt. Rev. Bishop formerly labored as pastor in Grand Rapids, Mich. the life and work of the first Catholic Bishop in the state of Michigan, Bishop Friderik Baraga, is well known to him. The Rt. Rev. Bishop had with him a copy of a pastoral letter, the first which Bishop Baraga sent to the faithful after his consecration in 1851. Referring to the pastoral letter the Bishop explained four important points concerning the life of all God-loving and faithful Christians. At the same time he congratulated all American Slovenians and especially his Slovenians of Cleveland upon having in our American history so praiseworthy a man as Baraga. He shortly sketched the life of Baraga from the beginning to the end and bade us ever to remember this great Bishop and countryman and to live according to his directions. Following the sermon the Bishop gave Benediction of the Blessed Sacrament.

Rev. Vitus Hribar, Pastor of St. Mary's described the difficult labors of Baraga in Michigan and Wisconsin among the pagan Indians of those days.

Rev. Bernard Ambrožič, who was also present and who is a great admirer of Bishop Baraga, pointed out a few facts from his life and work, expressing the hope that soon Baraga may be proclaimed Saint. He was edified at the large number gathered together

in this the fifth of the great manifestations in Baraga's honor.

Rev. Plevnik bade the people never to forget this wonderful man, most renowned among the American Slovenians. The sentence at the beginning of this article is quoted from Father Plevnik's talk. He said that he was happy to see our Slovenian Catholics so finely represented to do honor to Baraga and that from this is evident that the spirit of Baraga still lives and will continue to live forever.

Mr. Anton Grdina, Supreme President of the KSKJ, and our prominent poet, Mr. Ivan Zorman, gave short talks.

The solemn singing of the Litany closed the celebration and at about six o'clock in the afternoon the thousands of pilgrims returned to their homes satisfied and happy.

(Translated from the Glasilo KSKJ of October 14.)

PISMA.

Lemont, Illinois

Dragi striček:—Mislim, da je že čas, da se zopet oglasim v listu Ave Maria.

Zadnji mesec me je obiskala mama. Bila sem zelo vesela, da je prišla. Moja mama ima rada, če pišem v list Ave Maria. Vsak mesec pogleda, če je moje pismo notri. Vem, da že komaj čaka — in jaz tudi — da jo lahko pozdravim. H koncu počitnic smo spravljali krompir. A sedaj "good buy" njiva — moramo se pridno učiti.

Sedaj pa moram končati, drugače bodo striček hudi.

Pozdravljam vse, ki čitajo Ave Maria — Posebno pa Vas —
Barbka iz Clevelanda.

7A, R1, Mt. Assisi,
Lemont, Illinois,
October 6, 1930.

Dragi striček:—

Hitro so minile počitnice. Prišla sem zopet nazaj na naš griček.

Osmega septembra smo bile pri č. frančiškanih. Ta dan je bil sprejet moj brat; imenuje se sedaj Ciril. Čez eno leto, če bo božja volja pa bom jaz sprejeta k šolskim sestram.

Molite zame, da bodem stanovitna.

Mary Šircel iz Sheboygana.

7A, R1, Mt. Assisi,
Lemont, Ill.,
Oct. 6, 1930.

Dragi striček:—

Počitnice so minile. Zopet sem prišla na griček Assisi. Tudi tu se je že začela šola. To leto imamo devetnajst deklic. Danes smo se začele učiti slovensko. Vse znamo precej dobro, seveda za prvokrat.

Osmega septembra smo bili pri Fratrih, ko so imeli preobleko.

Imamo zelo lepo vreme; vse je lepo in solnce tudi lepo sije. Nimam več za pisat. Pozdravljam vse čitatelje Ave Maria. Prosim molite zame.

Veronika iz Chicago.

7A, R1, Mt. Assisi,
Lemont, Illinois,
October 6, 1930.

Dragi striček:—

Zopet sem na našem gričku. Dva meseča sem bila doma na

počitnicah. Tu se je že začela šola. Tretjo leto že hodim v High School.

Kandidatic je že dosti, vseh je 19 in mislim, da še bo katera prišla. Zadnji teden smo pobirali krompir na njivi. Tudi se bo treba pripravljati za zimo, ki bo kmalu prišla.

Ta mesec bo "Halloween" in tedaj bomo spet imeli "good time". Zdaj pa pozdravim Vas in vse, ki čitajo Vaš list.

Stephania Slapnick.

Lorain, Ohio,
1729 E. 32nd St.
Oct. 4, 1930.

Častiti gospod urednik:—

Prvič sem danes tako korajžna, da vam pišem. Upam, da mojega dopisa ne boste vrgli v koš.

Hodim v 7. razred. Uči me sestra Mary Cupharsia. Ko končam to šolo, bom šla v Lemont. Prosim, molite, da si ne bom premislila. Prav lepe pozdrave pošilja čitateljem Ave Maria, Fathru Odilu, Fathru Aleksandru, ki je bil marca pri nas in Vam,

Mary Soklich.

707 E. 157th St.,
Cleveland, Ohio.
Sept. 18, 1930.

Reverend Father:—

Often I have wished to send you a few lines for the "Ave Maria" magazine, which I love very much. I am very interested

sedaj v drugi stroki. Velik korak k napredku je naredila župnija z nabavo novih orgel. 1. junija so bile blagoslovljene. Cerkev brez orgel, četudi sama na sebi še tako krasna, pogreša nekaj velikega. Še ena reč je, ki se bo opirala na radodarnost naših Slovencev, namreč zvonovi. Tudi ti se še bodo oglasili iz lin visokega stolpa cerkve svete Družine.

Roza Toplikar.

P.S.—Prav lepo prosim, da bi dali našo sliko v koledar in če mogoče tudi moj članek. (Slika je v koledarju, članek pa je po pomoti izostal in ga imaš tukaj v Ave Mariji. Saj ne boš nuda, kajne? Pa drugo leto še kaj napiši.—Urednik.)

Obilo uspeha Vam želi mala Slovenka.

Cleveland, Ohio.

Oct. 14, 1930.

Dear Editor, Rev. Fr. S. Glavnik:—

Lepo se zahvalim za karto, na kateri ste mi sporočili, da boste radi sprejeli moje poročilo o Baragovi slavnosti v Clevelandu. Pisali Ste mi po slovensko in mama mi je pomagala, da sem razumela Vaše pismo. Tudi sedaj mi seveda pomaga pisati mama, ker jaz bi še sama ne znala, dasi se zelo rada učim slovenskega jezika.

Baragova stoletnica se je vršila pri nas nad vse veličastno. Zares, ta dan (t. j. 12. oktober) je bil tako lep, da ga ne bomo kmalu pozabili. Zelo mnogo naših ljudi je bilo, ki so korakali iz hriba pred kapelico Matere božje. Činili so jih nad 7,000 — seven thousand. Vsa proslava je prav imenitno vršila in v najlepšem redu končala. Več mi ni treba opisovati. Saj so bili



Ministranti pri sv. Lovrencu v Clevelandu.

in all the letters that are published in it, especially the Hundreth Anniversary of Bishop Baraga. We will let you know how our greater Cleveland will celebrate the Hundredth Anniversary on the Shrine of our Lady of Lourdes on Providence Heights, on Oct. 12. A large crowd is expected.

I am enclosing a picture of my brother and me which was taken at the Shrine of our Lady of Lourdes. You may publish it in the "Ave Maria" or in the "Koledar" if it isn't too late.

Best regards to you, Father. I will write more next time and will leave you know about our celebration.

Annabelle Kraus.

Kansas City, Kans.

Vsaka župnija želi od leta do leta bolj napredovati. Tako tudi naša, ki je v osrečju Amerike, ni zaostala. Aktivnost Slovencev v Kansasu se je kazala na vse mogoče načine; sedaj v eni,

tukaj Rev. Ambrožič; oni Vam naj vse bolj natanko razložo, kako je bilo. (Prav imaš! Od njih sem vse zvedel. — Urednik.)

Sedaj Vas lepo pozdravim in Vam želim obilo uspeha v Lemontu. (To je lepa želja. Moli še v ta namen. Sicer pa bodi tudi Ti najlepše pozdravljena. Ostani pridna. — Ur.)

Annabelle Kraus.

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

Salten, Felix: FIFTEEN RABBITS (1930)
Simon and Schuster

"Mild, somewhat poetic, this exceedingly simple book presents a vision of rabbit life as the Viennese author of **Bambi** sees it. As in **Bambi**, which was deer life, poeticized, all the birds

and beasts of the forest—and finally even the trees—converse freely together in a rather flat idiom, and the majority eat each other with relish and frequency. That, with the doings of sundry hunters, forms the background, foreground and action of the story."

Time August 18, 1930.

* Chesterton, G. K.: THE RESURRECTION OF ROME (1930)

Dodd, Mead and Co., N. Y.

(Catholic Book Club Selection)

"This is one of Mr. Chesterton's most serious books, one that he has meditated writing for some years, one that he spent a winter in Rome to write. This is a history of Rome that is a philosophy of Roman history. This is an examination of the Papacy and of the Church of Christ. This is a book of art appreciation that links art with the thought and the life of each successive century. This is a powerful apologetic of true religion and a sincere appeal to men of the open-mind. It is a book in which Mr. Chesterton almost attempted to write a history of Christendom.

"He writes the book to explain Rome, which is another word for the Papacy. He fears that it 'will be quite unintelligible unless it is understood that I am throughout addressing that sort of fair-minded outsider, only hoping to persuade him that the thing is great even from the outside; by telling him some things he may not have realized about the greatness to be found in the inside. I am not asking him to come inside. Whatever he may think, I am not now trying to make him a convert; I am only trying to make him a happy and successful tourist."

—Catholic Universe Bulletin Oct. 10.

* Spearman, Frank H.: SPANISH LOVER (1930)

Charles Scribner's Sons, New York.

"When the truth about Don John of Austria is told it reads

like veritable fiction. In this historical novel, Mr. Spearman tells that truth is strange as the strangest fiction, and tells it in the manner of the finest fiction. There is sweep and power to this narrative and tragedy pulsing through its every chapter. Don John emerged from the closed life of a country lad to the glory of a world character. His name is synonymous with amatory exploits. His fame is nobler as a true man, who loved deeply the women of his choice, Carmen, first, and then Miriam. He was a fighter as much as a lover, for at Lepanto he saved Christendom. In the competent handling of Mr. Spearman, the story of Don John becomes a fascinating romance. This is one of the best historical novels of the season."

—Catholic Universe Bulletin Oct. 10.

* Knox, Ronald: CALIBAN IN GRUB STREET (1930)

E. P. Dutton and Co., New York.

"When the publisher's blurb shouts that 'this book is packed with brilliance, humor, sound theology and deadly logic—and is a challenge to modern agnostics,'—for once, the blurb is right. Father Knox always challenges attention with whatever he writes, but when he lets free his humor and his logic, his Faith and his impish satire against the people who try to explain their own brand of religion in the newspapers, then he demands attention. He takes his lead in this book from the newspaper practice of trying to boost circulation by securing famous people to write about religion. Most of those who write have no religion worth discussing. However, here they are dissected: H. G. Wells, Arndt Bennett, Bertrand Russell, Hugh Walpole, Miss West and Mr. Drinkwater, Conan Doyle, Beresford, Stacpoole, Jones, Warwick Deeping—but why go on? Father Knox takes them seriously enough to show how silly they are in their religions.

—Catholic Universe Bulletin Oct. 10.



VSEBINA NOVEMBERSKE ŠTEVILKE:

| | | | |
|---|--------------|--|--------------|
| "Izseljeniška nedelja" (Rev. S. G.)..... | str. 273-274 | Duša krščanstva (p. Aleksander)..... | str. 290 |
| Iz pridige za izseljeniško nedeljo..... | str. 274 | Misel na poslednje reči (pesem — p. Evstahij) | str. 290 |
| Mesečni pridigar (sedem pridig — Rev. J. Smoley) | str. 275-277 | Srebrna srca (p. Benedikt) | str. 291-292 |
| Protestantovska sodba o kat. spovedi (Dr. Fr. T.) | str. 278 | Basen o piščancu (p. E.) | str. 292 |
| Skrit biser (pesem — p. Evstahij) | str. 278 | Glasovi od Marije Pomagaj (p. Bernard) | str. 293-294 |
| Minnetonka (povest V.—p. Bernard)..... | str. 279-282 | Iz našega ofisa | str. 294 |
| Bog-gospodar življenja (p. Aleksander)..... | str. 282 | Naši mladini: | |
| V tretjič gre rado (p. Hugo) | str. 283-285 | Liturgij (F. Scheringer) | p. 295-296 |
| Kristus-zdravnik (p. Aleksander) | str. 285 | Legends of St. Francis (Ks. Meško — Albina Wahčič) | p. 296-297 |
| Sestram v Gospodovi službi: | | Westward Ho! (The Duchess) | p. 297-299 |
| Z grička Asizij | str. 286 | Providence Heights sees Baraga Celebration (A. W.) | p. 299-300 |
| Prvič so se oglasile..... | str. 286 | Pisma | p. 300 |
| Ustko Goflec in njegova smrt (p. Aleksander) | str. 287 | In the realm of books (A. W.) | p. 301-302 |
| Odpustim ti, sončece (p. Evstahij) | str. 287 | | |
| Oče — vladar v družini (p. Odilo) | str. 288 | | |

"PLANINKA"

Naročnikom Ave Marije javljam, da imam v zalogi posebno vrsto zdravilnega čaja z imenom "Planinka". Ta čaj osvežuje in čisti kri in se priporoča proti vsem boleznim. Pripravljen je v lekarni Mr. L. Banovca v Ljubljani iz raznih zdravilnih planinskih zelišč. Jugoslovansko ministerstvo za narodno zdravje je čaj priporočilo z odlokom števil. 38739, dne 10. julija 1928. Je izvrsten lek v vseh bolezenskih slučajih. Ena škatlja stane \$1.00. Prodaja se pri pooblaščenem in edinem zastopniku za Ameriko: **V. S. Vlahović, P. O. Box 185-W, Union City, New Jersey.**

Iz domovine imamo najfinejše "VARDAR" cigarete. Škatlja s 100 cigaretami stane \$2.50. Imamo tudi najfinejši bosenski tobak, ki ga prodajamo po funtih. En funt prvovrstnega bosenskega tobaka stane \$5.00, druga vrsta ravno istega t. j. bosenskega tobaka pa stane samo \$4.00. Na poskus pošiljamo najmanj pol funta tobaka in najmanj 100 komadov cigaret. Cigaretni papir dajemo brezplačno.

Priporoča se za obilna naročila: **V. S. Vlahović, P. O. Box 185-W, Union City, N. J.**

ŠIRITE AVE MARIJO!

JUGOSLOVANSKI TRGOVSKI IN TURISTIČNI INFORMACIJSKI URAD

Pod imenom **Yugoslav Trade and Tourist Information Office** je bil odprt urad v New Yorku, katerega svrha je pospeševati trgovske zveze med Združenimi Državami in Jugoslavijo ter gojiti ameriški turizem v Jugoslaviji.

Vse evropske države imajo slične ustanove v tej deželi in ustanovitev zgoraj navedenega urada odgovarja nujni potrebi.

Urad bo na razpolago trgovcem in trgovskim ter finančnim organizacijam tako v Združenih Državah, kakor v Jugoslaviji z informacijami trgovskega značaja ter bo sploh storil vse za pospeševanje trgovskih zvez med Jugoslavijo in Združenimi Državami. Ta oddelek bo znan pod imenom **Yugoslav Trade Information Office.**

Drugi oddelek, pod imenom **Yugoslav Tourist Information Office**, se bo bavil s turistično propagando. Zbudil bo v ameriškem svetu zanimanje za prirodne lepote naše domovine in dajal informacije o potovanju po Jugoslaviji.

Urad ne prodaja in ne kupuje ničesar, marveč je le informacijskega značaja. Vse informacije interesentom so brezplačne.

Naslov urada je: **48 West 52d Street, New York City.**

NA PRODAJ.

Zaradi bolezni se proda lepa zidana hiša. V njej imajo prostora 4 družine in vsaka izmed njih ima na razpolago 6 sob s kopalnico. Hiša se nahaja na lepem prostoru in čistem zraku. Tik nje je poulična železnica. Nedaleč je park, prav blizu pa šola in cerkev. Proda se pod zelo ugodnimi pogoji. Za pojasnila se obrnite na uredništvo lista A. M.

Ako hočeš dobro samemu sebi in svojemu dragemu ranjkemu

ne odlašaj več, temveč pošlji čim prej svoj prispevek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Posluži se v ta namen priloženega kupona ter ga izpolni!

se želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Če vpišeš ranjkega, napravi zraven imena križec.

Plačam za vselej

Plačam letno

Ime darovavca.

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. ANNA MOTZ,
9630 Ave. L., So. Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

Organizacija izdaja svoje lastno glasilo

“ZARJA”,

ki je prvi in edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in prinaša le to, kar je v korist in izobrazbo žen in deklet. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini, za nečlanice pa stane \$2.00 letno. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov:

“ZARJA”, 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

JAVNE ZAHVALE



Moram Vam priznati, da je Vaša Alpen Tinktura v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo Bruslin Tinkturo zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše Broslin Tinkture zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš Fluid zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega Fluida. Najlepše se Vam že v naprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droiullard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša Elsa žauza zoper rane in srbečo kožo najboljšo zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.

Milwaučanom in West Alličanom!

V prijetno dolžnost si štejeemo naznaniti vsem Slovencem v Milwaukee — West Allis in okolici, da smo te dni otvorili

“Podružnico Amerikanskega Slovenca”

za MILWAUKEE — WEST ALLIS in OKOLICO. V prostorih podružnice bo:

ZASTOPNIŠTVO “AMERIKANSKEGA SLOVENCA”.

SLOVENSKA KNJIGARNA, v kateri se dobe vse slovenske knjige, molitvenike, rožnevence, kipe in druge devocionalije.

KNJIGARNA ima na trgu tudi vse slovenske Viktor in Columbia plošče, ročne in druge gramafone.

V KNJIGARNI se dobe tudi vse pisalne potrebščine.

Preskrbite si za leto 1931

“VEL. BLASNIKOVO PRATIKO” in “DRUŽINSKO PRATIKO” ter “MOHORJEVE KNJIGE”

Na razpolago v naši knjigarni.

Vsem se uljudno priporoča v naklonjenost

“PODRUŽNICA AMERIKANSKEGA SLOVENCA”

JOHN PERNICH, poslovodja.

723 West National Avenue,

Milwaukee, Wisconsin.